Akbaba

— Olur şey değil, minarelerde beş vakit arapça ezan okutuyoruz, hâlâ hayat pahalılığından şikâyet ediyorlar!...

000062

BÜTÜN BANKACILIK HİZMETLERİNİZ İÇİN

TÜRKİYE KREDİ
BANKASI

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Sayısı: 50 kuruş
Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş. Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
ISTANBUL
[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:
Ercan Matbaası

Telefon
21811

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

Ankara Sigorta
Emniyet ve istikzalinizin kalesidir.
Merkezi : Büyük Postahane karşısında.
Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Grafika

Sabahleyin mektebe gitmeden evvel..

000063

83-5-53

Derste olsun... oyunda olsun, çocuklarınız her an enerji sarfediyorlar.
Sabahleyin, mektebe gitmeden evvel kuvvetli bir kahvaltı etmeleri lâzımdır: süt veya çay ile bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek onları fevkalâde besler.
Lezzetli, sâf, ve çocukların büyümeleri için elzem kaloriyi ve A, D vitaminlerini bol miktarda ihtiva eden, enerji kaynağı, SANA, onlara daima kuvvet verir.

Sabah akşam kahvaltılarında çocuklarınız ve siz bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yemekle ihtiyat enerjinizi temin etmiş olursunuz.

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

SAYI : 83 — CİLT : 4 — 15 EKİM 1953 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Mağara

Gazetelerimizde resimli röportajlar çıktı: Memleketimizde, mağaralarda yaşayan vatandaşlar varmış...

Memleketimizin neresinde mi?. Doğusunda, batısında, güneyinde, kuzeyinde... Hattâ İstanbulda: Asma köprüler diyarı, operalar beldesi, metrolar şehr-i şehîri İstanbulda bile!

Bunda şaşacak ne var kuzum?.. Bu gazetelerin yazarları, acaba ömürlerinde bir kere olsun Yedikule surlarına doğru uzanmadılar mı?.. Toprak çukurları, teneke barakaları görmediler mi?.. Yoksa oralarda kaynaşan çırılçıplak çocukları ecinli tayfası mı sanıyordular?.

Haydi bunlar bir yana... Villâlar bölgesi Göztepeleri, Suadiyeleri geçtikten sonra başlayan Anadolu nedir?. Siz, o tek gözlü kerpiç kovuklara köy evi mi diyorsunuz? İlk çağın hangi insanı yeniden dünyaya gelse bunları yadırgar?

Dikkat ediyorum, bu mağara insanları, politikanın dilinde, geçer akçe bir propaganda konusu da oldu. Muhalefet basını, acı bir hayretle haykırıyor: Mağaralarda yaşayan vatandaşlar var!..

İnsan, okuyucularından utanmasa, kaleminin terbiyesini tutamıyacak: A sâbık devletlilerim, bu vatandaşlar sizin devrinizde köşklerde, yalılarda, banyolu, kalöriferli apartımanlarda oturuyorlardı da, 14 Mayıs iktidarı hepsini mesut yuvalarından mağaralara atıp yerlerine birer birer kendi partizanlarını mı yerleştirdi?

Eğer, Türkiye Cumhuriyeti topraklarında, hâlâ, hâlâ, hâlâ toprak altında köstebek hayatı süren insanlar varsa, utanmak, üç buçuk yılın iktidarından biraz daha eskiye düşer.

Siz, Türkiyede henüz mağara devri yaşıyan insanlar var mı, yok mu, onu bir tarafa bırakınız. Asıl hazin olan, biz, politikada hâlâ mağara devrini yaşıyoruz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

000064

— Asmaköprü ile İstanbulun iki yakasını bir araya getireceklermiş..
— İstanbulluların iki yakasını bir araya getirseler, daha iyi olmaz mı?..

ARMUDA DAİR

Manav dükkânında:

— Hüseyin ağa, armudun var mı?

Hüseyin ağa öfkelendi:

— Get işine bey... Biz kiiiim, politika kim!..

Pazarda:

— Üç yüz kuruş mu kilosu?.. Allah Allah, ne zamandanberi armut bukadar kıymetlendi?

— Mabut olduğundan beri bey baba!..

Öğretmen — ak akçe kara gün içindir.. İş bilenin, kılıç kuşananın!.. Sen de bir tane söyle bakayım Oğuz...

Öğrenci — Vermeyince armut, neylesin Mahmut!

3

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

31 inci FASIL

Nihat Erim — (Karagözle Hacivadı karşılayarak) Sizi bekliyorrum, tam sırasında geldiniz!

Karagöz — Ulan Hacivat, al sana hımbıllığımızın bir delilini daha! Odacıyla biraz daha lâfı uzatsak sırayı kaçırıyormuşuz!

Nihat Erim — Üzülmeyin, kaçırmadınız, tam sırası!

Karagöz — Bir şey bildiğimiz yok, Allahtan olacak! El öpmeğe gidiyor muyuz?

Nihat Erim — Ne el öpmesi?

Karagöz— Büyük efendiye el öpmeğe gidiyorduk ya!

Nihat Erim — Ha, evet, sizi kabul edecek, gideceksiniz ama, önce Partiye bağlılığınızı göstermeniz lâzım!

Karagöz — Nasıl gösterelim? Biz buralarda başı boş dolaşıp duruyoruz!

Nihat Erim — Ben de onun için tam sırasında geldiniz dedim ya!

Karagöz — Söyle ne yapalım?

Nihat Erim — Şu kâğıtları imzalayıverin. Yalnız okumadan im zalamak olmaz. Biz Halk Partililer kimseye gözü kapalı kâğıt imzalatmayız!

Karagöz — Bu kâğıtlar nedir?

Nihat Erim — Protesto mektupları!

Karagöz — Hacivat, iki gündür yiyip içtik, benzimize kan geldi de adam bizi harp zengini zanetti galiba! Bize protesto kâğıtları imzalatmak istiyor! (Nihat Erime) Bilâder bey, yanılıyorsun! Bizim ne on para sermayemiz, ne de kimseyle alış verişimiz var! Kimi protesto edeceğiz?

Nihat Erim — Bu ticaret işi değil, siyaset işi! (Kâğıtları Karagöze uzatarak) Okuyun da anlarsınız!

Karagöz — (Hacivata uzatarak) Ben bu yazıyı pek söktüremem, şunu sen okuyıver, sivri sakal!

Hacivat — (Kâğıdı evirip çevirdikten sonra) Karagözüm, gözlüğüm yanımda değil!

Nihat Erim — Yoksa sizin okuyup yazmanız yok mu?

Karagöz — Hayır, var, olmasına var ama, daha çok kulaktan hafızız! Çok sıkıştık mı okumasına da okuruz. Hani şimdi ortada sebep yokken sıkıntıya girmiyelim diyoruz da... (Hacivat) Ulan züppe bozuntusu, yeni biçim şiirler yazıyorum diye övünüp duruyordun, okusana!

Hacivat — Yazmak başka iş, Karagözüm, okumak başka iş!

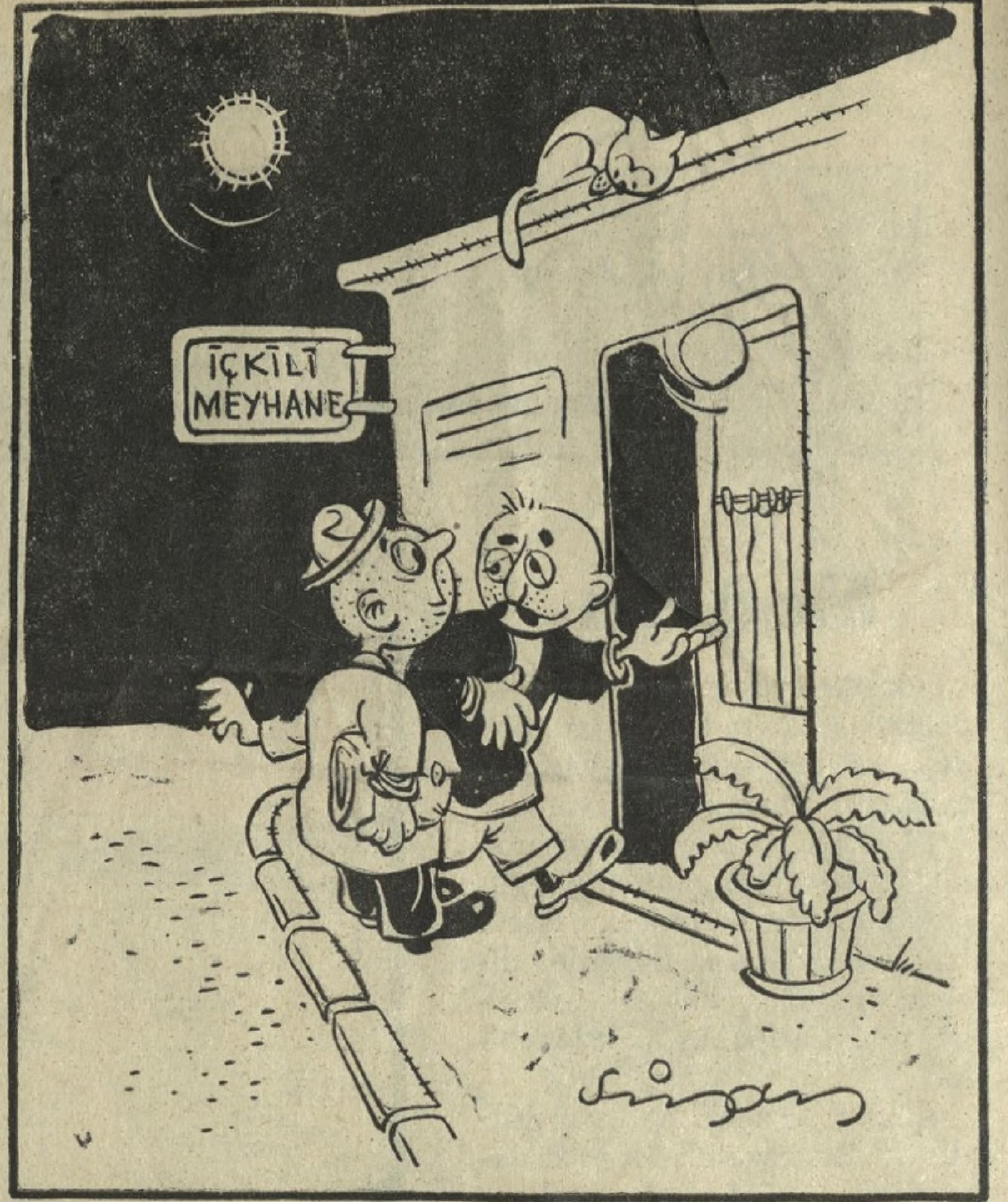
Karagöz — Hele şuna bak: Yazmak başka işmiş, okumak başka iş! Ulan, onun ikisi bir araya gelince bir işe benzer de insan okur yazar olur! (Nihat Erime) Bilâder bey, ne kadar zahmetse sen şu kâğıdı bize okuyiver!

Nihat Erim — Peki, okuyayım. İyi dinleyin: (Okuyarak) «D. P. nin, Silvandaki açık hava toplantımızı baltalamak için yaptığı çirkin tecavüzleri C. H. P. liler namına nefretle protesto ederiz.»

Karagöz — İyi ki boşuna zahmet edip okumamışız!

Nihat Erim — (Alınarak) O neden?

Karagöz — Çünkü okusak da bir şey anlamıyacakmışız! Sen şu işi bize teker teker anlat! Kim tepmiş!

— Teşekkür ederim... Ben içmiyorum artık, doktor yasak etti...
— İlâhi Şabancığım, bizim içtiğimizi doktor nereden görecek!..

Nihat Erim — Ne tepmesi?

Karagöz — At tepmesi mi, katır tepmesi mi, onu bilmem! Tepenin dedin ya!

Nihat Erim — Tepenin değil, Karagöz Çelebi; D. P. nin!

Karagöz — Depenin, tepenin, ayni lâkırdı! Sen bize, kim tepmiş, baltayla kim üstüne yürümüş, açık havada kimin namusuna tecavüz edilmiş, hangi cephede olmuş?.. Bunları bir iyice anlat!

Nihat Erim — Karagöz Çelebi, işi karma karışık ettin!

Karagöz — Yok, ben etmedim, bu zaten bir karışık ism-i fâil !

Nihat Erim — Dur, sana anlatayım... D. P. nin, Demokrat Partinin demek. C. H. P., Cumhuriyet Halk Partisi.

Karagöz — Peki ama, kekeme mi olduk, neye doğru varken kekeliyoruz?

Nihat Erim — İsimleri kısaltmak için kelimelerin ilk harfleri yazılıyor; meselâ: B. M. M.: Büyük Millet Meclisi, D. D. G., Devlet Demiryolları Genel müdürlüğü. S. S. Y.; Sağlık ve Sosyal Yardım Vekâleti...

Karagöz — Ulan Hacivat, hani mebus olmak için bilgiye ihtiyaç yoktu?

Hacivat — Aman Karagözüm, buları da mı bilmiyorsun?

Karagöz — Gel de içerleme! Kuzum bilâder bey, şuna bir sunturlusundan sor da cehaleti meydana çıksın!

Nihat Erim — (Gülerek) Peki! P. T. T.?

Karagöz — Yok, iltimas geçme! O kadar kolayını ben de bilirim!

Nihat Erim — Nedir?

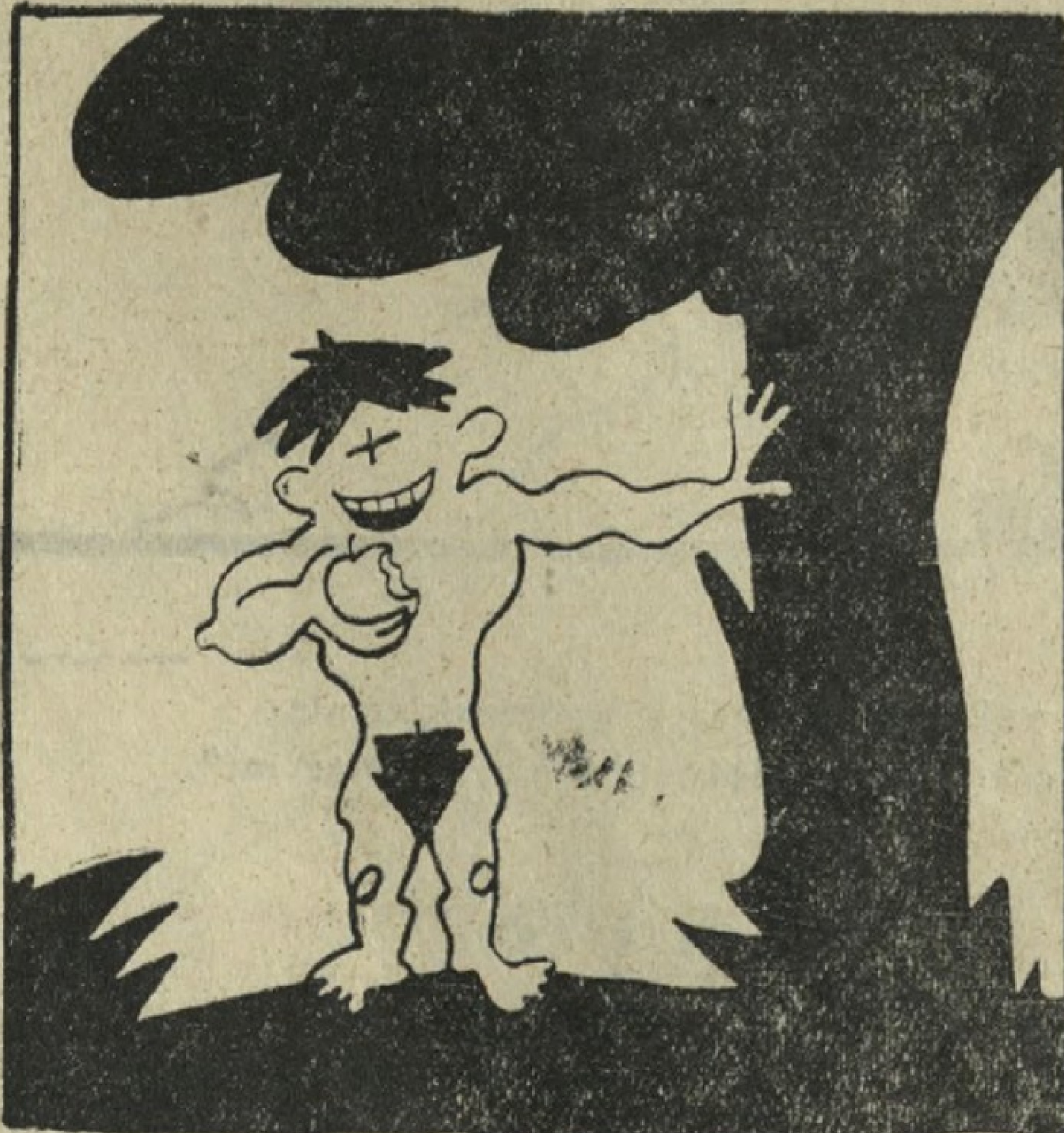
Karagöz — Tahtakurusu tozu!

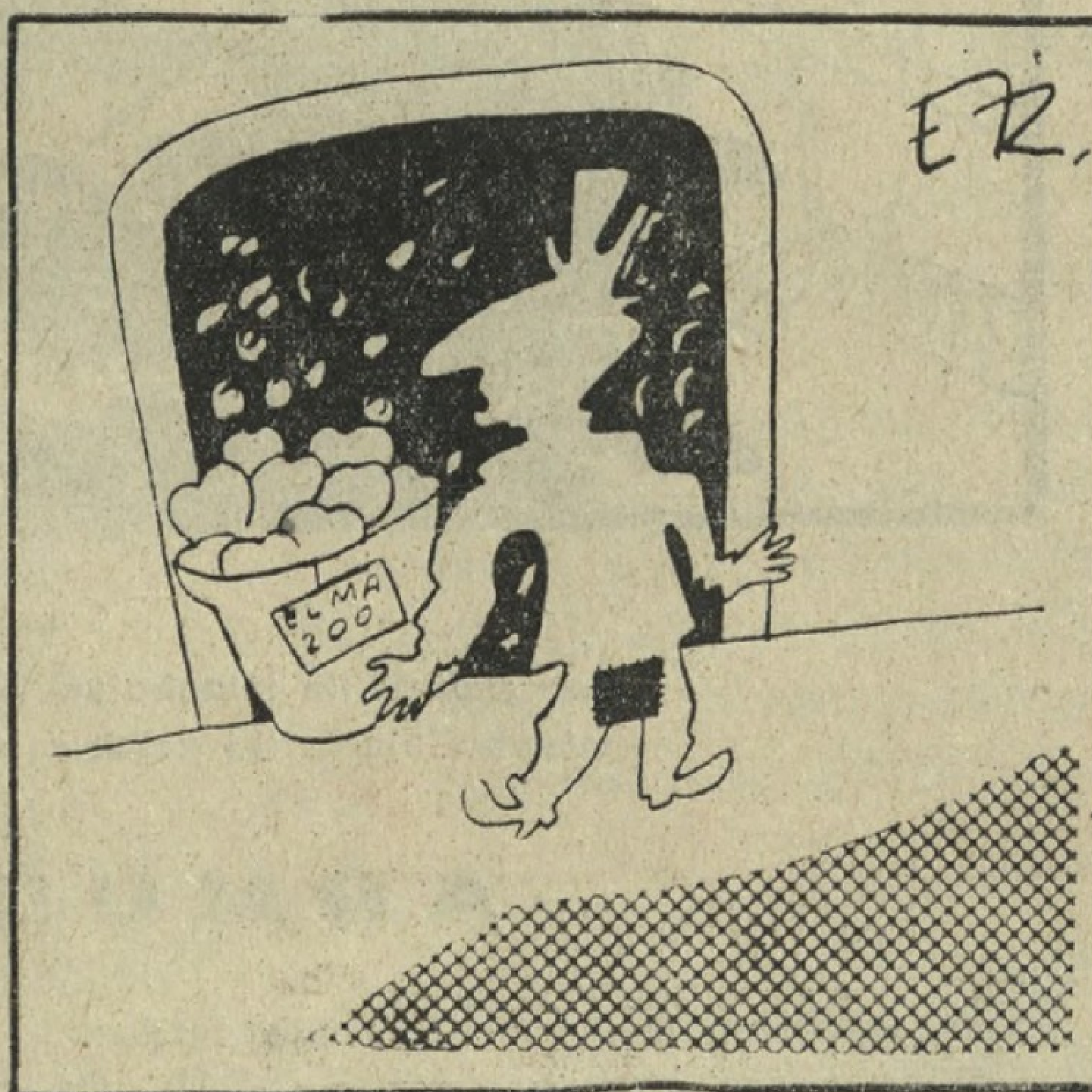
Nihat Erim — Yok canım, o: D. D.T! Bu: P. T. T.; Posta Telefon ve Telgraf demek

Karagöz — Sana bir şey söyliyeyim mi, Hacivat, gel yüzümüzün akiyle biz bu mebusluktan vazgeçelim! Bu iş gittikçe karışıyor, kepaze olacağız!

Hacivat — Neye kepaze olalım, bilâkis yolunda gidiyor

Karagöz — Ulan, ben ne söylesem, sen hep aksini söylemeğe yeminli misin? !

Âdem .... oğlu!..

000065

Hacivat — Ne yapayım, sözün doğrusu bu!

Karagöz — **Yumruğunu kaldırarak)** Sözün doğrusu bu mu? T. P. P. N. Y. Y. İ, nedir bil ba kayım?

Hacivat — Ne yapıyorsun, Karagöz, bu saçma şeyin ne demek olduğunu nereden bileyim!

Karagöz — Neye saçma olsun, kekemece söylüyorum: T.P.P.N. Y.Y.İ. bil !

Hacivat — Ne demek, sen söyle

Karagöz — Tepene yumruğu ineceğim!

Hacivat — Hayır, yanlış, böyle şey olmaz!

Karagöz — Ben tepene yumruğu ineyim de ondan sonra sen istediğin kadar protesto mektubu imza et!

Nihat Erim — Durun, kavga etmeyin, ben meseleyi halledeyim!

Karagöz — Halledilecek tarafı kalmadı ki, Arap saçına döndü!

Nihat Erim — Mesele şu: Halk Partililer, Diyarbakır'ın Silvan kazasında bir toplantı yapmışlar, Demokratlar gelmiş, bunu bozmaya kalkmış... Mesele bu işte!. Bu kâğıdı imzalıyarak bunu protesto edeceksiniz!

Karagöz — Vallah, billâh bizim bu işten haberimiz yok!

Nihat Erim — Olmasın, Halk Partisi taraftarısınız ya?

Karagöz — Ey!

Nihat Erim — Biz böyle oldu diyoruz, siz de bunun böyle olduğuna inanıp bu kâğıdı imza edeceksiniz

Karagöz — Öbürleri buna kızmaz mı?

Nihat Erim — Daha iyi ya işte, varsın kızsın!

Karagöz — Kuzum, ne olursunuz, bizi bu işlere karıştırmayın! Zaten işlerimiz hep ters gidiyor, ne size bir hayırımız dokunur, ne onlara bir şey olur, arada biz yanarız!

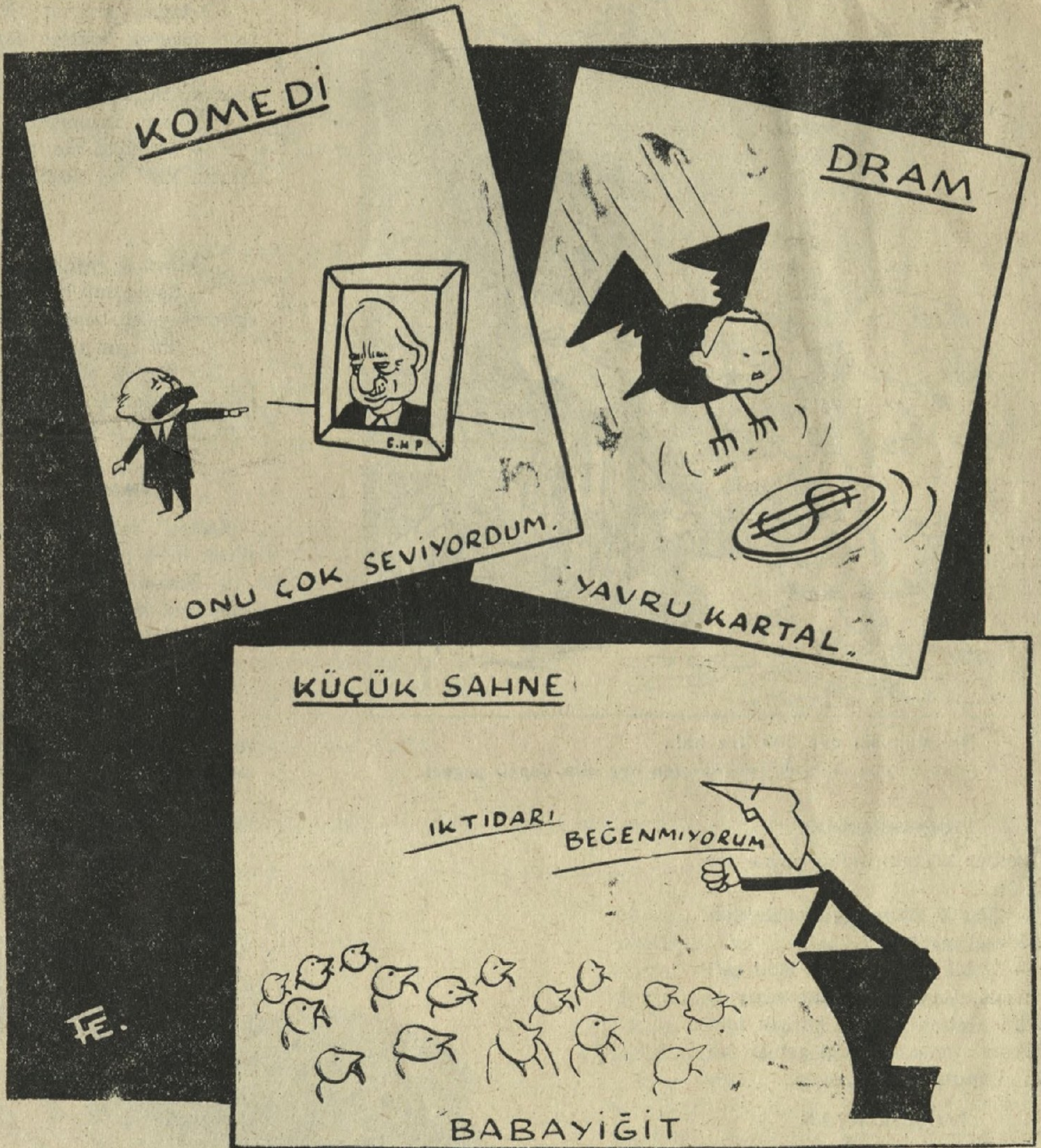
Nihat Erim — Böyle particilik olur mu? Partiye bağlılık göstermek lâzım!

Karagöz — Bizi mebus yapıp partiye bağlayın da, biz de bağlılık gösterelim Şimdiki halde ikimiz de ipsiz sapsısız, görmüyor musunuz?

Nihat Erim — **(Düşünür)** Bir bakıma hakları da var. Ben de mebus olmadan evvel partiye bağlılık göstermemiştim! 1945 deki ara seçimlerde bağımsız mebus olmuştum! Beni o zaman bağımsız diye seçmişlerdi. Niyetim de bağımsız kalmaktı. Ama, İnönünün teveccühüne nail olunca, iş değişti. Bunlar da göründükleri gibi değil, akıllı adamlar demek! **(Karagöze)** Peki, şimdi benden ne istiyorsunuz?

Karagöz — El öpmeğe gidecektik ya!

Nihat Erim — Ha, evet, gidecek tik ama, bunun şeklini bulmalı!

OYUN İÇİNDE OYUN!..

Karagöz — Şekil dediğin nedir?

Nihat Erim — İnönünün sizi kabul etmesine protokol müsait değil!

Karagöz — Canım, biz portakal filân istemeyiz, bir acı kahve kâfi, el öpüp gideriz!

Nihat Erim — Yanlış anlamayın, Karagöz Çelebi, mesele başka! Genel başkan, sizi ne diye kabul etsin? Bir sebep bulmalı!

Karagöz — Ne diye mi, Karagözle Hacivat diye!

Nihat Erim — Olmaz. O, herkesi kabul edemez, onun huzuruna herkes giremez!

Karagöz — Hani, demokrasi vardı ya !

Nihat Erim — Demokrasi var ama, bu iş başka! **(Düşünür)** Durun, bir sebep buldum: Sayın İnönü geçen hafta yetmiş yaşına bastı. Siz de onun yetmiş yaşına basışını tebrike gelmiş olursunuz!

Karagöz — Aman, yetmiş yaşına basışına çok memnun oldum!

Nihat Erim — Öyle mi, Karagöz Çelebi, aferin!

Karagöz — Öyle ya... Yetmişlik adam, artık pir olmuş sayılır. Elini öpmeğe utanmam !

Nihat Erim — O millet babasıdır, onun her yaşta eli öpülür!

Karagöz — Kuzum bey bilâder, bizim millet öksüz mü?

Nihat Erim — Neden?

Karagöz — Babası var, anası yok!

Nihat Erim — Millet babası temsilî mânadadır, lâfı karıştırma! Siz kimleri temsil edebilirsiniz!

Karagöz — Züğürtleri, kopukları, işsizleri... Hasılı bütün anası ağlamışları!

Nihat Erim — Olmaz. İtibarlı bir heyetin seçtiği adamlar olmalısınız. Ancak o zaman Genel başkanın huzuruna girebilirsiniz. Biraz düşüneyim: Halk sanatkârları namına desek olur mu?

Karagöz — Neden olmasın?

Nihat Erim — Peki, öyleyse, halk sanatkârları namına sayın İnönünün yetmişine basışını tebrike geldiniz. Ona meslekdaşlarınızın bağlılıklarını, saygılarını arzedeceksiniz. Unutmayın!

Karagöz — Unutmayız!

Nihat Erim — Gününü, saatini haber veririm, haydi şimdi güle güle!

— 31 inci Faslın sonu —

AKBABACI

000066

— Bu biçimsiz eve 300 lira ha!..
— Ama bayım, kapısının önünden her gün çöpçü geçer!..

KIZIL

Adamcağızın bir oğlu olmuştu. Saçları kıpkızıldı. Dehşete düşerek doktora danıştı:

— Ne benim, ne karımın ailesinde böyle kırmızı saçlı yoktur. Bu nasıl oluyor doktor?

Doktor, düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı:

— Bu takdirde, polise haber vermek lâzım. Galiba karınızın kızıl bir dostu var!

ÖYLEYSE...

Delikanlı gayet hoşsohbetti:

— Saadetimi bir tebessüme borçluyum, dedi, karımı güldürmeseydim benimle evlenmeğe razı olmıyacaktı...

— Ya... ne yaptın?

— Karım olur musunuz? diye sormuştum. «Hayır» deyince, müsaade edin de bari, dedim, ben sizin kocanız olayım. Bunun üzerine evlendik.

İNANMAYIN

Kadın, mağazaya, pürhiddet girdi:

— Bana yünlü diye sattığınız kumaşın kenarında «pamuklu» damgası var. Sahtekârlık etmeğe utanmıyor musunuz?

Tezgâhtar pişkindi:

— Siz o yazıya aldırmayın hanımefendi, dedi ,onu fabrika, güveleri aldatmak için yazıyor...

UYKUSUZLUK

Doktor hastalarından birine sordu:

— Nasıl? Yine uykusuzluktan şikâyetçi misiniz?

— Tabiî doktor, diye içini çekti hasta. Hem ne berbat vaziyetteyim bilseniz. İşe gitmek için kalkma zamanı geldiği zaman bütün uykum dağılıveriyor...

YAŞLILIKTAN

İhtiyar adam, doktora başvurmuştu:

— Neden acaba? diyordu, sol bacağım dehşetli ağrıyor...

Doktor filozof bir adamdı:

— Yaşlılıktandır herhalde... diye atlatmak istedi. Lâkin ihtiyar inanmadı:

— Öbür ayağım da ayni yaşta ama, hiç ağrımıyor...

ÖNCE BEN...

Teksas'da bir berber dükkânı, İki kişi traş olmak için sıra bekliyor. Berber, önündekinin işini bitirdikten sonra soruyor:

— Sıra kimde?

— Bende...

— Hayır bende...

O sırada biri dükkâna giriyor. İki silâh sesi. Yeni gelen:

— Şimdi sıra bende!

ESER MESELESİ

Müellif, yazdığı komedide baş rolü yapan aktöre çıkışıyordu:

— Siz ki gerçek hayatta o kadar candan neşelisiniz, nasıl oluyor da benim komedimde bu kadar asık suratla oyun oynuyorsunuz?

Aktör boynunu büktü:

— Hakkınız var, ama, gerçek hayattaki rolümü siz yazmıyorsunuz...

YAZISIZI..

Bolluk

Yazan: ÇİMDİK

14 MAYIS 1950!.. HANİ ŞU, YALNIZ C. H. P. İKTİDA RINI DEĞİL, D. P. MUHALEFETİNİ BİLE GAFİL AVLAYAN TARİH!.. İŞTE EFENDİM, O KUTLU VE MUTLU GÜNDENBERİ YURDUMUZ VE YURDDAŞLARIMIZ, EŞİ, EMSALİ GÖRÜLMEMİŞ BİR BOLLUK İÇİNDEDİR!

Particilik, marticilik bir yana... Doğrusu, 14 Mayıstan beri bolluk içindeyiz!.. Hangi 14 Mayıs mı?. E, aşkolsun bayanlar, baylar!.. Cumhuriyet tarihinde bir tek 14 Mayıs vardır. Ne ondan evvel böyle bir gün geldi, ne de bu gidişle bir daha gelecek: 14 Mayıs 1950!.. Hani şu, yalnız C. H. P. iktidarını değil, D. P. muhalefetini bile gafil avlayan tarih!..

İşte efendim, o kutlu ve mutlu gündenberi yurdumuz ve yurd daşlarımız, eşi, emsali görülmemiş bir bolluk içindedir!

Ne bolluğu mu?. Kuzum, alay mı ediyorsunuz benimle siz?.. Gö zünüz görmüyorsa, gelin beraber dolaşalım:

İşte, Şişhaneden Galataya inen Bankalar caddesindeyiz. Sağlı sollu dükkânlar... Her salkımından güneşin yedi rengi süzülen, Çekoslovak malı billûr âvizeler!. Dallı âvizeler, kollu âvizeler, güllü âvizeler, yaldızlı, bronzlu, tenekeli âvizeler!.. Vitrinler dolusu, dükkânlar dolusu âvizeler!.

Aman yarabbi, bu ne âvize saltanatıdır?.. Türkiye, 14 Mayıs zenginlerinin köşkleri, yalıları, Apartımanlariyle baştan başa donansa, yine bu kadar âvizeyi asacak tavan bulunmaz!

Görüyorsunuz ya, vatanımızın yarınki gecelerini bile aydınlatacak kadar âvize bolluğu içindeyiz!.

Sevgili okuyucularım, eğer yorulmadınızsa, bu sefer de yokuşu, yine sağlı sollu camekânları seyrederek, aşağıdan yukarı doğru çıkalım:

Çamaşır makinesi, çamaşır, çamaşır makinesi!.. Yıkayan mı istersiniz, çitileyen mi istersiniz, sıkıp kurutan, ütüleyip devşiren mi?.. Cins cins, boy, boy, çeşit çeşit... Dört yüz liralığından tutun da bin dört yüz liralığına kadar... Artık, ocak yakmak, kazan kaynatmak, leğen başında, kollarından mavi köpüklü sular akan çatık suratlı çamaşırcı karı seyretmek sıkıntısından kurtuldunuz... Değil gelin hanımın ipek külotu ile büyük beyin fanilâ donunu; içerisine «devr-i sabık» ın bütün kirli çamaşırlarını atsanız, beş dakikada öylesine akpak edip çıkarır ki, tak bir direğe, seçim bayrağı yap, köy köy dolaş!..

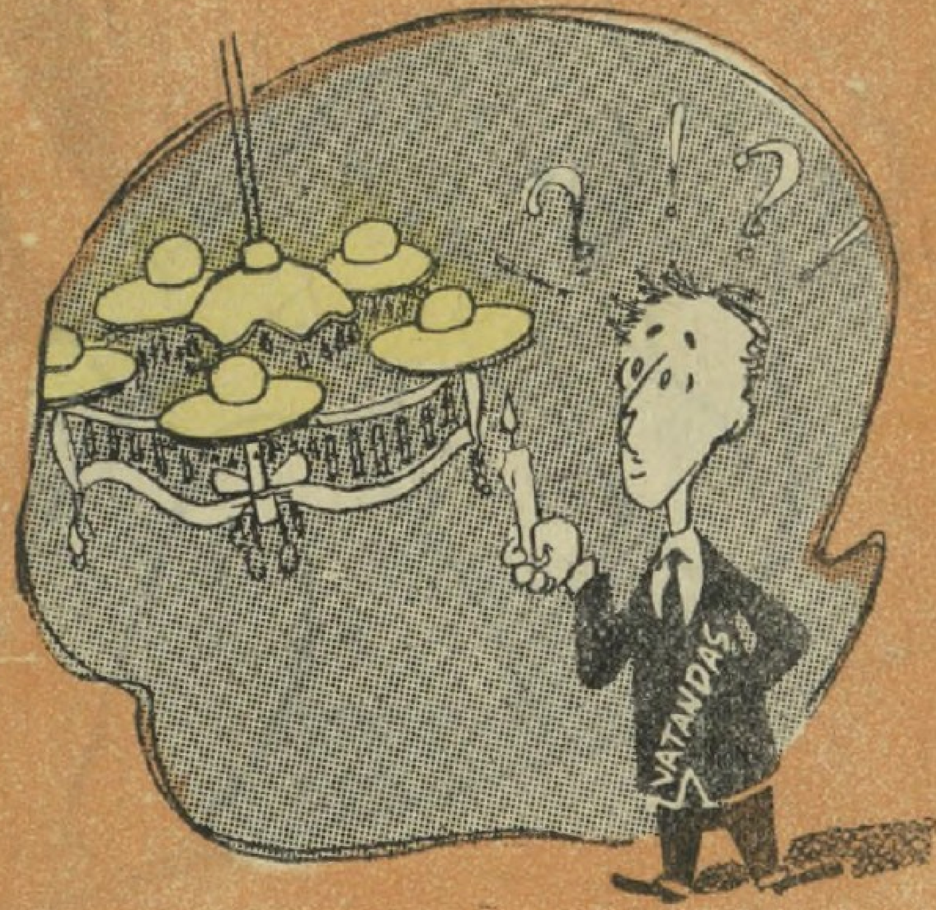
Durun, ben de sizinle beraber uzun bir «oooooh» çekeyim... Hakkınız var, bakına bakına çıktık ama, ne de olsa koskoca yokuş... Hayır hayır, inişte yorulmazsınız... Lûtfen, bir daha geliverin benimle...

Süpürge, süpürge, süpürge... Çelik kollu, demir dişli, teneke ağızlı, lâstik barsaklı, deri kursaklı elektrik süpürgeleri!.. Vitrinlere, sıska bacaklı, hamarat hizmetçiler gibi - şimdi onlar da kalmadı ya!.. - kurulmuşlar... Bir ucundan pirize taktın mı? kekâ. Taraktörle çift sürer gibi dolaş dur odaları!. Ne dersiniz, acaba Fahrettin Kerim üstadımızın aklından, bunları sokaklarımızda kullanmak geçiyor mu?.. Gülmeyiniz, vallâhi asma köprüden daha faydalı bir seçim propagandasıdır!

Bukadar süpürgeye, vatandaş bütçesi dayanır mı bilmem ama, süprüntü dayanmaz: O küçücük torba, vurğuncu midesi gibi, mad dî manevî ne kadar toz, toprak, pislik varsa hepsini yer, yutar, hattâ daha var mı bile der!..

İşte sevgili okuyucularım, sayın Bakanlarımızın her topluluk-ta, her seyahatte, her törende tekrarladıkları bolluk ve refah devri, görüyorsunuz ki, aziz yurdumuzda sahiden açılmıştır.

Haaa, diyeceksiniz ki, ya para darlığı, ya kazanç darlığı, ya gelir darlığı?.

E, insaf edin baylar, bukadar bollukta birazıcık da darlık olmuş çok mu?.. Yoksa... Yoksa bu memlekette günden güne artan bir de muhalif bolluğu mu var?.

ÇİMDİK

000068

Yanlış yanlış üstüne!

Belma, büfenin gözünden o yabancının mektubunu aldı ve belki altıncı defa baştan aşağı okudu. Belma, beş yıldanberi Hayri Korkmazoğlu'nun evinde hizmetçiydi. Fakat öyle her önüne gelenle oynaşan hizmetçilerden olmadığı için, gazetelerden birinin evlenme ilânları sütununa küçük bir mektup göndererek kendini elinden geldiği kadar tarafsız bir şekilde tas vir etmiş, sonunda da evlenmek istediğini, kalbinin erkeğini aradığını bildirmişti. Derken bu mektuba müsait bir cevap gelince, adresini yazarak randevu istemişti. İşte elindeki satırlarda, o gün öğleden sonra, hayatının henüz tanımadığı erkeği, kendisini ziyarete geleceğini bildiriyordu. Allahtan, Hürmüz Korkmazoğlu da, bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Kızı sarılık olmuşmuş da... Belma, bu neticeden tabiî çok memnundu. Talihi iyi gidiyordu. Mektubu imzalıyan Ahmet, kendisi hakkında ne iltifatlı sözler yazmıştı Yarabbi... Şimdi o nazik adam eve gelecekti demek. Hanımın olmayışı...

Aksilik bu ya... Hayri Korkmazoğlu umulmadık bir zamanda mutfakta bitiverdi:

— Belma, dedi. Sana söylemeği unuttum. Öğleden sonra avukat gelecek. Hususî bazı işler için. Sakın girip çıkıp bizi rahatsız etmiyesin...

— Ama beyefendi...

— Aması maması yok. Ne dedimse o olacak.

İLK TEDAVİ..

Beyefendi gidince, Belma dövünmeğe başladı. Aksilik dediğin de bu kadar olurdu. Beyin, mühim misafirlerine kapıyı ken di açmak âdetiydi. Yine öyle yapar da, Belma'nın Ahmediyle karşılaşırsa ne olurdu?

Kızcağız yüreği titriyerek beklerken sahiden de kapının zili öttü ve Hayri Korkmazoğlu, emin adımlarla gitti açtı. Belma, hemen münasip bir vaziyet alarak konuşmaları dinlemiye koyuldu:

— Korkmazoğlu'nun evi mi?

— Evet. Yazıhaneden geliyorsunuz, değil mi?

— Evet efendim.

— Herhalde bu işi düzeltebileceğiniz için sizi seçip yolladılar...

— Elbette efendim. On yıllık meslek mazim var.

— Buyrun da görüşelim öyleyse...

Adam girdi. Hayri bey onu salona aldı. Belma, hemen salon kapısına fırlıyarak lâkırdıları takibe çalıştı.

— Size mektupları getireyim, diyordu beyefendi, okuyun bir kere...

—Mektupları mı? Hacet yok efendim'. Ben bir bakışta meseleyi anlarım. Mektupla alışverişimiz yok bizim...

— Olmaz, olmaz. Bir kere işin aslını anlayın...

Hayri Korkmazoğlu kendi odasına geçer geçmez Belma salona daldı. Ahmet, piyanonun tuşlarına dokunuyordu. Mektubunda yazdığı gibi, yakışıklı ve sarışındı. Belma:

— Ahmet Bey, dedi, sakın beyefendiye benim için geldiğinizi söylemeyin, kızar, çok rica ederim. Sonra görüşürüz sizinle...

Ahmet, anlamamazlıktan geldi:

— Ama efendim, ben zaten öyle şey...

— Çok rica ederim. Bu mesele aramızda kalsın... İşte, ayak sesi geliyor beyin...

Ve Belma dışarı fırladı. Ama, salon kapısından ayrılmadı. Onları biraz daha konuştu-

— Sizi tanıştırayım anne: En samimî arkadaşlarımdan... Şey... Neydi senin adın kuzum?..

PAZARLIK

Hacı baba — Senin çalışkan bir çocuk olduğunu anladım Salamon... Hesap işlerine de gayet iyi aklın eriyor. Seni aylıkla mağazama almağa karar verdim. Kaç lira aylık istersin?

— Tezgâhtarlık yaptirirsan altmış lira verirsin. Kasada oturursam ben sana altmış lira veririm.

16 sahifelik renkli YAHUDİ ŞAKALARI ilâvemizi müvezzilerden isteyiniz.

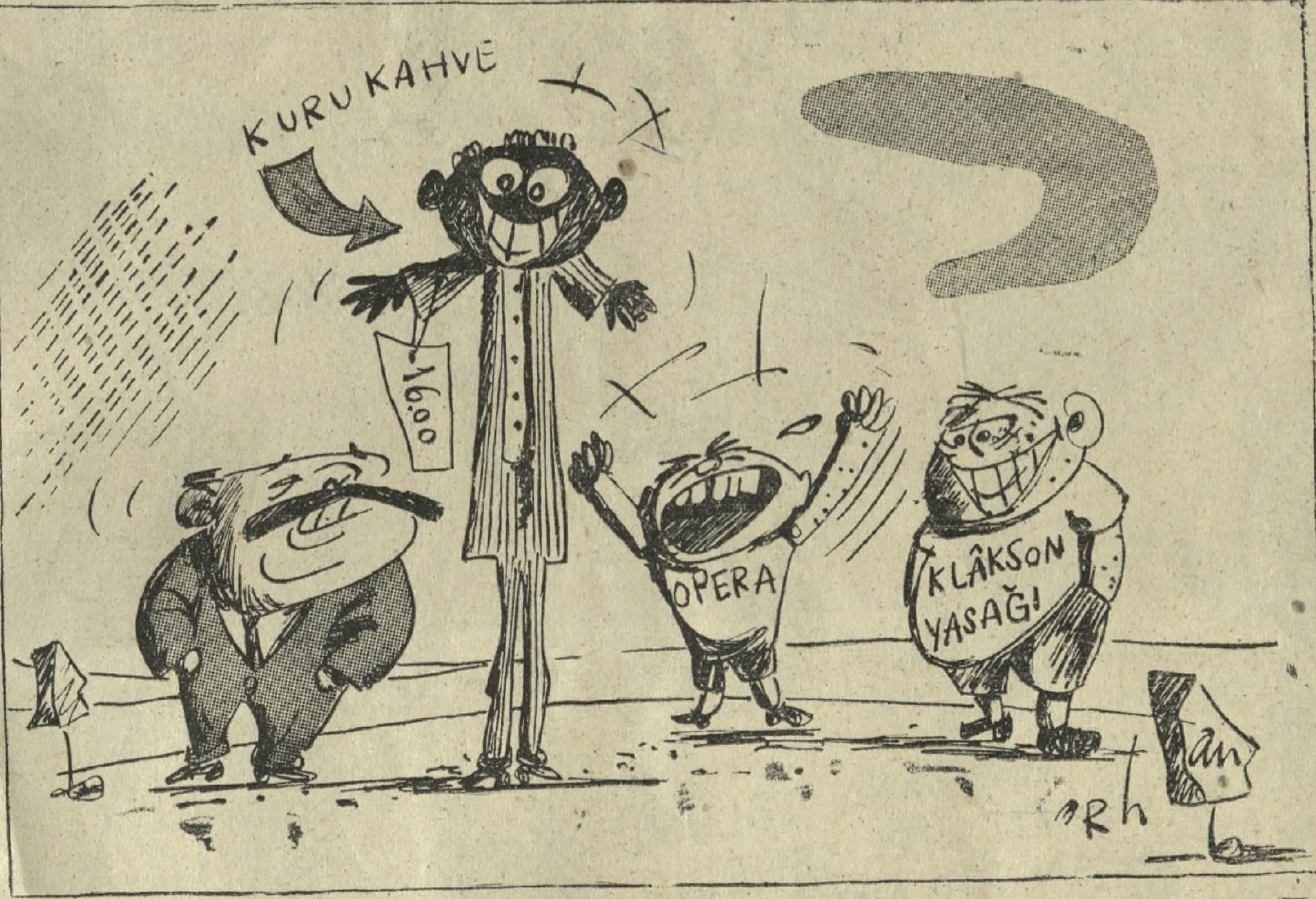
KÂR ETMİYORMUŞ!

Çok sert bir adamdı. Evde karısına da, çocuklarına da göz açtırmıyordu. Ahbaplarından biri çocukların aşırı kederlerine dikkat ederek sordu:

— Niçin gülmüyorlar yavrular, onları daima böyle mahzun görüyorum.

Dayağın cennetten çıkma olduğunu prensip halinde kabul eden baba kayıtsızlıkla cevap verdi:

— Sorma, bu huydan vazgeçsinler diye atıyorum sopayı atıyorum sopayı da yine kâr etmiyor keratalara...

F. K. G. ve şımarık çocukları!..

PEK DEĞİL!

Anadan doğma kördü. Bir gün evine gelen boşboğaz misafirlerden birisi lâfı körlükten açtı.

— Vah! Vah! dedi. Görmeden nasıl yaşıyorsunuz? Bütün hayatınız, büyük bir felâket içindedir muhakkak.

Kör ev sahibi gülerek cevap verdi:

— Zannettiğiniz kadar değil azizim. Sizin karanlıkta mesut olduğunuz zamanlar yok mudur?

lar. Bey bu sefer yine odasına gitti. Bunun üzerine Belma içeri daldı. Sevinç ve heyecan dolu bir sesle:

— Ahmet bey, dedi, beni nasıl buluyorsunuz?

— Sizi mi? Pek hoş buluyorum.

— Ya... Bana Belma deyin öyleyse...

— Peki, size Belma diyeyim.

— Bu akşam, dokuzda buluşalım. Yemeği beraber yeriz. Ondan sonra sinemaya da gideriz. İstikbale ait şeyleri hemen konuşmağa hacet var mı?

— Yooo... o kadar acle etmesek de olur...

— Piyanodan anlıyorsunuz demek. Ah ne sanatkâr adamsınız siz...

— E, biraz anlarım. Siz de ne kıvrak bir kızsınız yok mu...

— Demek benden hoşlandın?

Belma bunu söylerken kendini tutamadı, kollariyle Ahmedin omuzuna asıldı. Tam o sırada Hayri Korkmazoğlu salona girivermez mi?

— Bu ne cesaret? diye haykırdı. Benim evimde, Belma kollarınızın arasında...

Genç adam sükûnetle düzeltti:

— Hayır, bendeniz onun kolları arasındaydım...

Belma da kızmıştı:

— Artık çok oluyorsunuz Hayri beyefendi. Hususi hayatıma bu kadar karışmak olur mu? Bugüne bugün Ahmet benim nişanlım. Yakında evleneceğiz...

— Hay sersem tavuk hay. Avukatımın gönderdiği bir stajyer seninle evlenir mi hiç?

Kendisi için münakaşa edildiğini görünce Ahmet de söze karışmak lüzumunu duydu:

— Galiba ikiniz de yanılıyorsunuz, dedi, ben ne avukat stajyeriyim, ne de küçük hanımın nişanlısı...

— ?!...

— ?!...

— Ben bayan Korkmazoğlunun piyano için çağırttığı akortçuyum...

— Hikâyeci —

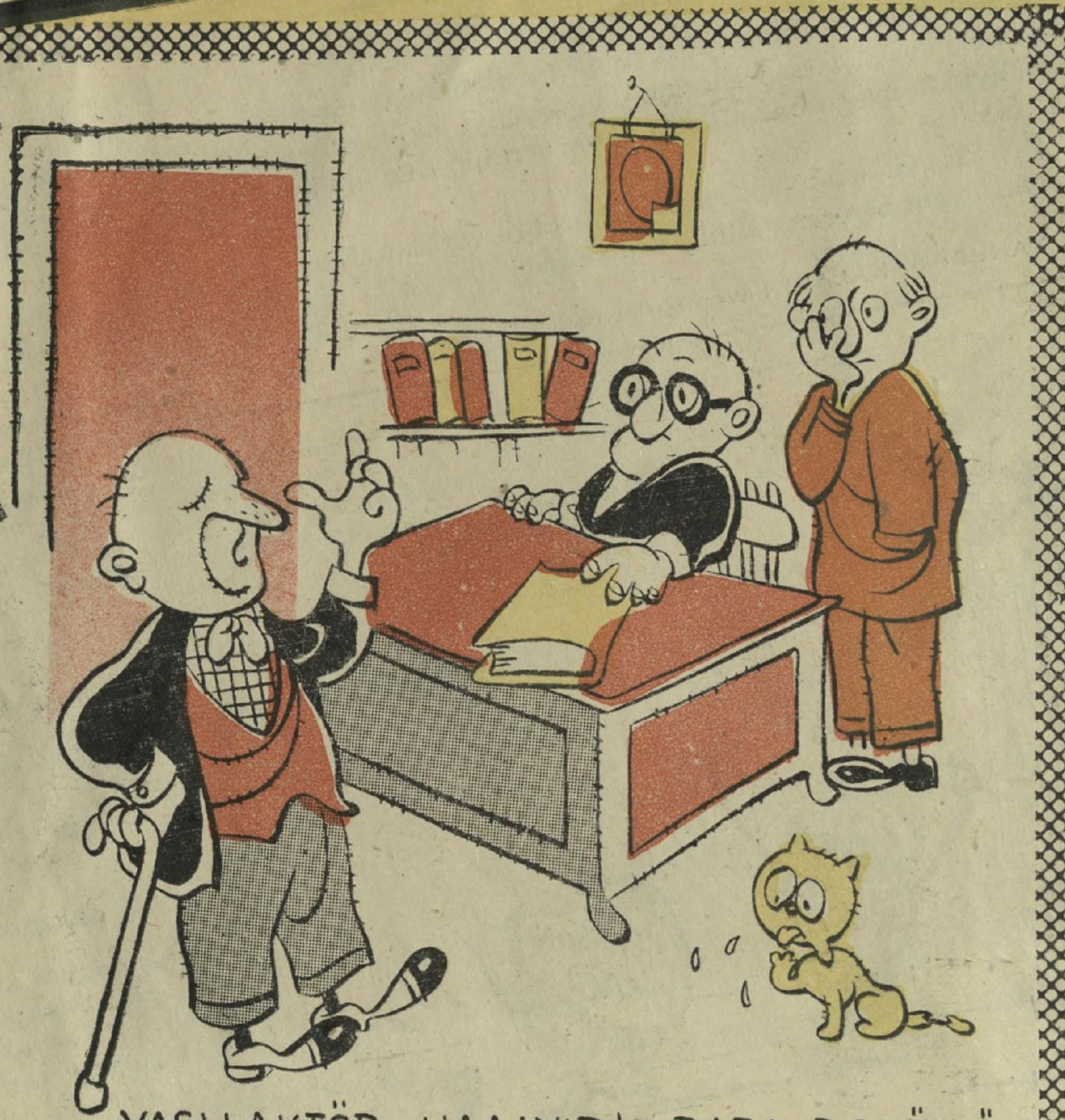
— Kızın nefesini kesti, polise haber versek mi?..

000070

AKTÖ

D

ÇİZEN

YAŞLI AKTÖR_HAAAYIR!.. BABA ROLÜNÜ KATİYEN KABUL ETMEM. BEN KIRK SENEDİR GENÇ ÂŞIK ROLÜ OYNAYAN BİR AKTÖRÜM!..

_OH SEVGİLİM, NİHAYET YABANCI GÖZLERDEN UZAK. BİZ BİZE KALABİLDİK!..

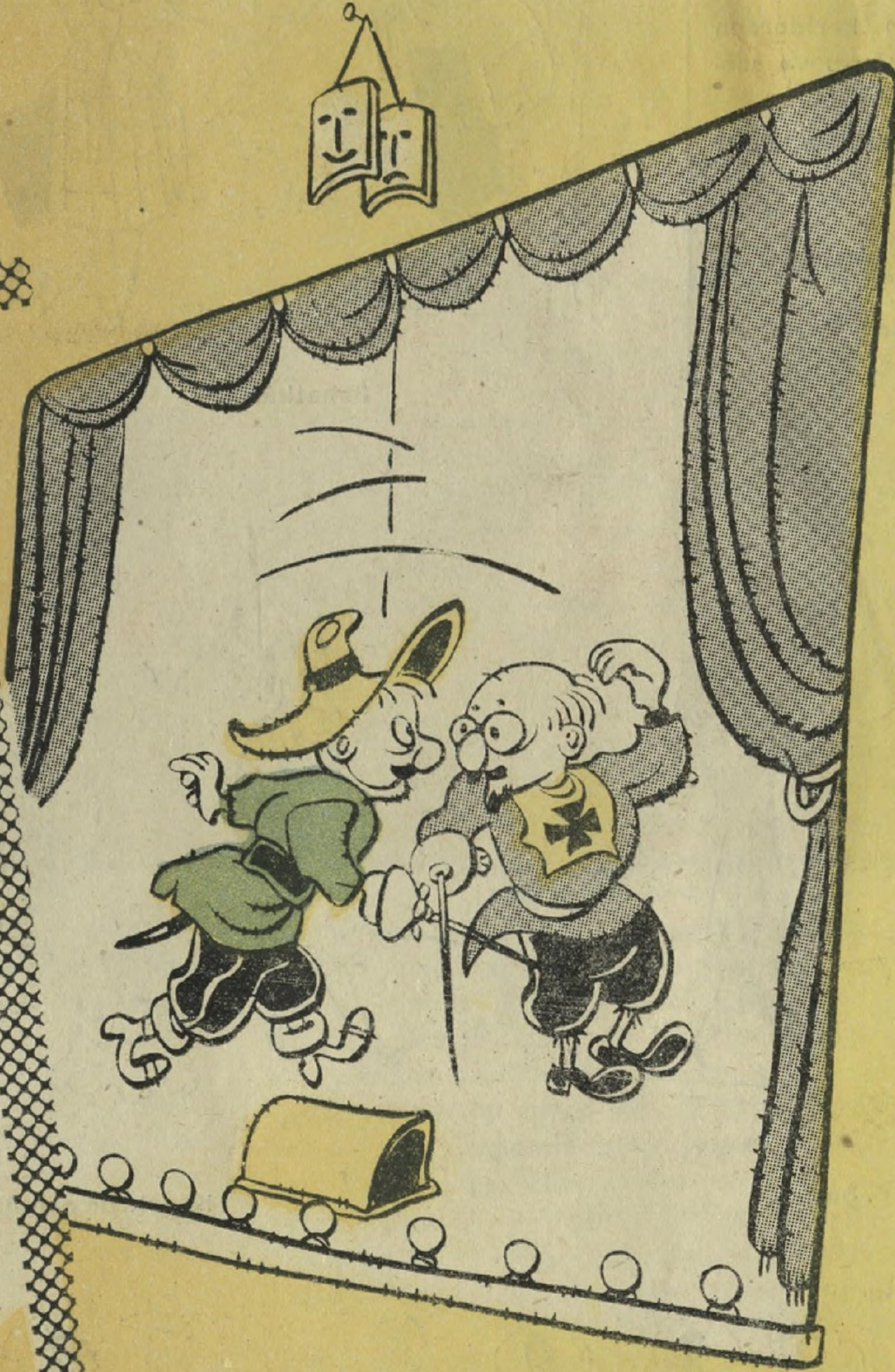
REJİSÖR_B
BİR Hİ
ARTİST_

0000071

R ve TİYATRO'ya air...

PIYES İÇİN, TERBİYESİZ, KÜSTAH, AŞİFTE
METÇİ LÂZIM... YAPABİLİR MİSİN?..
AYIR... SAHİCİ BİR HİZMETCİ BULSANIZ
DAHA İYİ OLUR!..

AKTÖR_ULAN ÇABUK ÖLDÜR, SON VAPURU KAÇIRACAĞIM!...

000072

Nasıl Görürler

SORMIYANLAR..

Vagonda otururken koridordan geçen kondöktörü çağırdı ve sordu:

— Bu vagonda sigara içilebilir mi?

— Hayır.

— Peki, şu yerdeki izmaritler ne oluyor?

— Onlar, müsaade istemiyen yolculardan kalmadır.

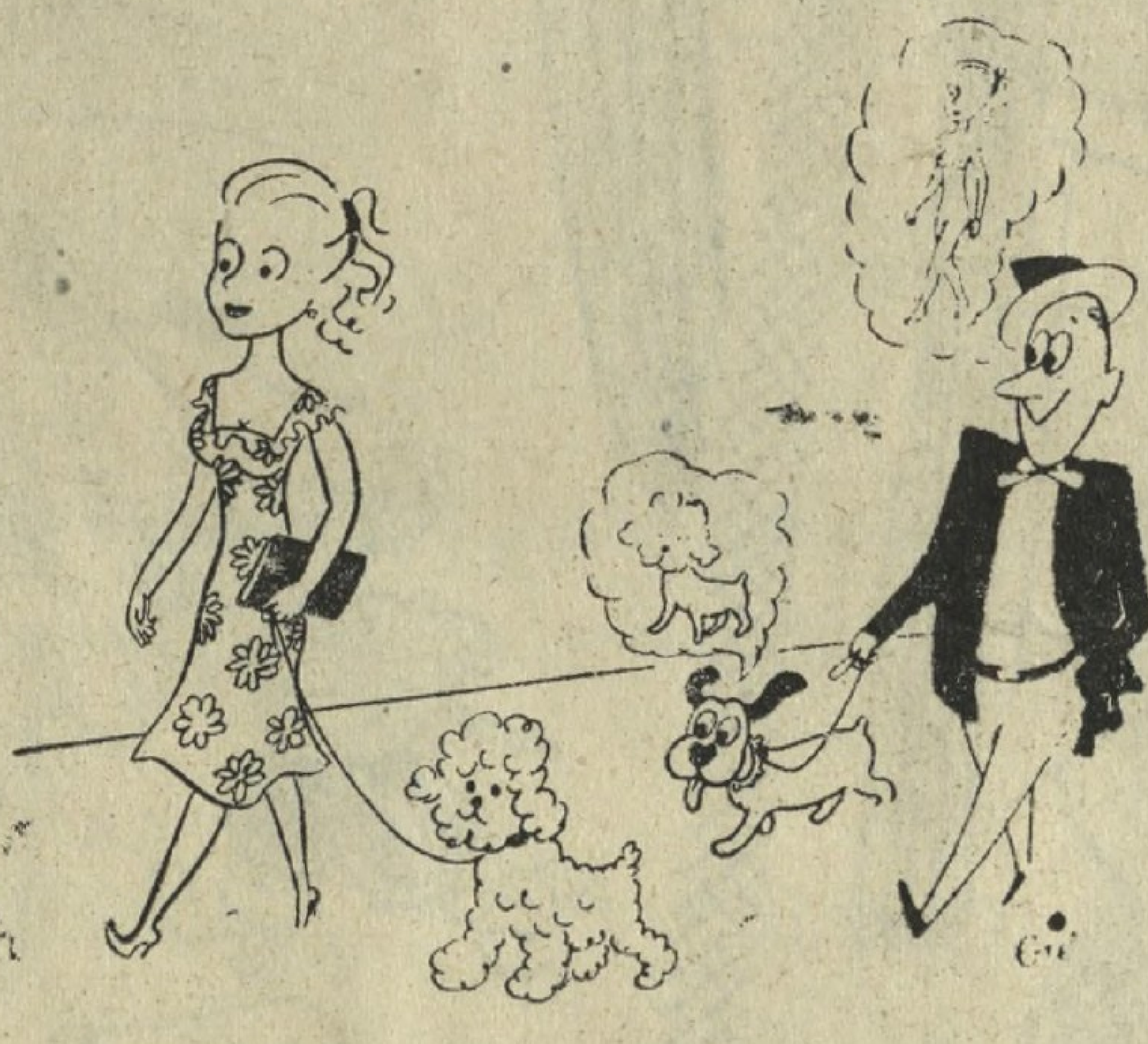
Sanatkâr...

Marangoz...

Şaşı...

Köpek ile sahibi...

Diğer erkekleri!..

Ve müstesna adam...

KÖTÜ DİŞÇİ

Kuliste yemek yiyorlardı. Ekrem Reşit Rey, bağırmağa başladı:

— Şu kötü rozbif yüzünden, takma dişlerim kırıldı!

Garson Jorj, bön bön acıdı:

— Vah vah... Fakat efendim, ne kötü dişçiniz varmış!..

O HALDE...

Neclâlara yemeğe gitmişlerdi. Yemekte, Muzaffer Ramazanoğlu sordu:

— Yemek pişirmesini sever misiniz hanımefendi?

Neclâ, boş bulundu:

— Hem çok severim efendim.

— Ya... E, öğrensenize?

NASIL DA ANLAŞILMIŞ?

Karı koca idiler. Son vapuru kaçırmışlardı. Beyoğlunda bir otele gittiler. Otelci hüviyetlerini tesbit için vesika istedi. Yanlarında hiç bir kâğıt yoktu.

Biraz düşünüp ikisini de ayrı ayrı şüphe ile süzdükten sonra:

— Fena insanlara benzemiyorsunuz, dedi, doğru söyleyin karı koca mısınız?

Erkek kızdı:

— Buna münasebetsizlik derler, diye çıkıştı. Elbette karı kocayız.

— Sözünüze itimat ediyorum.

Beraberce yukarı çıktılar. Otelci bir oda açtı. Odada bir tek yatak vardı. Erkek:

— Çift karyolalı odanız yok mu, diye sorunca otelci geniş bir tebessümle cevap verdi:

— Karı koca olduğunuz şimdi anlaşıldı. Var efendim, isterseniz üç yataklısı da var.

GÜNAHI NEYMİŞ?

Koyun hırsızlığiyle mahkeme huzuruna çıkarıldı. Dâvacı iddiasını anlattıktan sonra söz hırsıza düştü. O da kendisini şöyle müdafaa eti:

— Ben koyun falan çalmadım reis bey, Ben yerde sürünen bir ip görüp aldım. Öteki ucunda bir koyun varsa benim günahım ne?

MAZERET

Salamon o gün davetli bulunduğu yere biraz geç gitmişti. Mazeret olarak dedi ki:

— Bezin kari yebe olduğundan biraz yeç kaldim...

Orada bulunup ta, Salamonun karısını tanıyan bir kadın sordu:

— Yebe mi? Ne vakittenberi?...

— Ne vakitten mi?... Ne vakitten olacak? Bir saat ya oldu, ya olmadı?...

000073

Dünya Mizahından

Miras Yedi

— Sıhhati ötedenberi iyi giden demir gibi bir seksenliğin notlarından alınmıştır —

Yeğenim Philibert'le o canım karısı Valentine'i yanıma aldığıma doğrusu pek memnunum. Gece gündüz bana öyle bakıyorlar, öyle ihtimam gösteriyorlar ki... Ne seviyorlar beni hani. Onlara: «Çocuklar» dedim, «zavallı amcanız Sylvestre (yani bendeniz), artık hayli düştü. Galiba yolculuk yakın». Valentine'in feryadını işitmeliydi :

— Öyle şeyler söylemeyin bakalım. Siz yüz sene yaşamak için yaratılmışsınız.

Philibert daha kesin davrandı:

— Karımın hakkı var amca. Sen hepimizi gömeceksin, bu gidişle.

Alelâde teselli lâfları ama ,ne de olsa hoşa gidiyor işte.

— Hayır, hayır diye cevap verdim. Pekâlâ biliyorum. Artık tükenmişim ben.

Böyle diyordum ama, tabii hiç de o fikirde değildim. Valentine, kolunu boynuma dolayarak, yarı memnun, yarı mahzun, bir hayli cilveleşti. Doğrusu, bu da pek hoşuma gitti. Zira benim ihtiyar emektar hizmetçiye kalsam, halim haraptı. Her dakika hastalığımdan şikâyet eder, homurdanırdı. Fakat tam o sırada, Valentine'in, Philibert'e fısıldadığını duydum :

— Yüreği atıyor. Hiç hayıra alâmet değil...

Vallâhi aşkolsun. Ne dikkatli kız. Halbuki Philibert öyle vurdum duymazdır ki, böyle teferruata katiyyen dikkkat etmez. Hoş, ben de onun yaşındayken öyleydim ya... Bu müşahede, yeğenimin dikkatini çekmiş olacak. Çünkü hemen ilk iş olarak, evde mevcut gümüş takımlarının bir listesini hazırlamağa giriştiler. Malımın, mülkümün zerresini ziyan etmiyeceklerine memnunum. Hakları da yok değil. Benim cadaloza, hizmetçiye güvenemiyorlar. Ah vefalı çocuklar... Valentine:

— Canım amcacığım, dedi, dikkat ettiniz mi? Tuhaf... Pek tuhaf. Bana öyle geliyor ki, sizin çok daha eşyanız, antikalarınız vardı.. Geçen defa geldiğimize nazaran, azalmış âdeta...

Onlara, hiç bir şey satmadığıma, hediye etmediğime dair yemin etmek zorunda kaldım. Çünkü, Valentine'in de, yeğenimin de, eski eşyaya karşı delilik denecek derecede düşkünlükleri vardı. Bu yolda hiç bir fırsatı kaçırmaz, sıksık bana öteberinin fiyatını sorar dururdu.

Bugün doktor dedi ki:

— Şöyle bir kalkıp oturmağa çalışın bakalım. Pencerenin önüne, koltuğunuza pekâlâ yerleşebilirsiniz...

Bu tavsiye üzerine kalktım. Lâkin koltuk o kadar rahatsız geldi ki, bana, yenisini yaptırmak istedim. Vaktiyle de bunu düşünmüştüm zaten... Allah kimseyi ihtiyarlıkta böyle şeylere muhtaç etmesin. O zaman bir iki kataloğa bakmıştım da, bana pahalı gelmişti. Ama şimdi hiç bir şeyi gözüm görmüyordu. Benim görmüyordu gerçi gözüm hiç bir şeyi, fakat bizim gelin görüyordu. Valentine'e:

— Adam, ne olacak, şöyle güzel bir koltuk ısmarlasak da son günlerimi rahat rahat geçirsem. Zaten daha yaşıyacak ne kadar zamanım kaldı... diyecek oldum.

— Aman amcacığım, diye telâşlandı, vallahi yenisinde bunun kadar da rahat edemezsiniz. Hem avuç dolusu para vermeğe ne lüzum var bir koltuk için? Rahatınıza bakın siz... Sakın böyle bir delilik yapmağa kalkmayın...

Âdeta yalvarıyordu. Menfaatlerimi ne güzel de düşünür yavrucak. Yoksa sahiden bir delilik mi etmiş olacaktım acaba?

VAY CANINA

Müşteri, garsona çıkışıyordu:

— Yemekten bir sinek çıktı be herif...

Garson şaştı:

— İmkânı yok beyim, hepsini elimle ayıkladım!.

Bu sabah, kendimi ziyadesiyle iyi hissettim. Valantine odama girdiği vakit:

— Yeniden hayata gelmiş gibiyim yavrum; dedim, yaşamanın tadını yeni yeni anlamağa başlıyorum. Şu menhus hastalık beni bitirmiş meğer. Gece mükemmel uyudum.

Canlı canlı, ama ihtiyatla cevap verdi. İnanmıyor gibiydi iyileştiğime:

— Mükemmel, mükemmel!.

O sevinçle de, bana ilâcımı vermeyi unutuverdi. Az sonra, bu sevgili yavrularla beraber, ayni masa etrafındaydık. Keyifleri yoktu. Suratları asılmıştı. Eh, aile hayatı her zaman birteviye gitmez. ya. Evliliğe ait ufak tefek dırıltıların dışında kalmak istediğimden, hiç bir şey sormadım kendilerine. İleriye ait tasarılarımdan söz açığım zaman, Valentine âdeta bağırdı:

— Bana bakın amca bey... (birdenbire amcacığı olmaktan çıkmıştım her nedense), böyle görünüşte iyileşmelere pek kulak asmayın. Geçicidir bu haller.

Hakkı vardı. Tabiî menfaatimi düşündüğü için böyle söylüyordu.Öyle ya, ihtiyatsızlık eder, kendimi yorardım. Bu da yeni bir düşkünlüğe sebep olurdu. Hoşuma gitti bu inceliği. Yemekte, artık yakında gideceklerinden bahsettiler. Philibert :

— Eve dönmekte geç bile kaldık! diye hayıflandı. Chartres'daki sevimli yuvalarını benim loş ve gamlı apartımanıma tercih etmekte onları tamamen haklı buluyordum. Sonra, ikide birde, onlara hoş görünmek için: «Yakında gözlerimi kapıyacaksınız» diyen bir ihtiyar hastayla vakit geçirmek, aslında hoş bir şey olmasa gerekti.

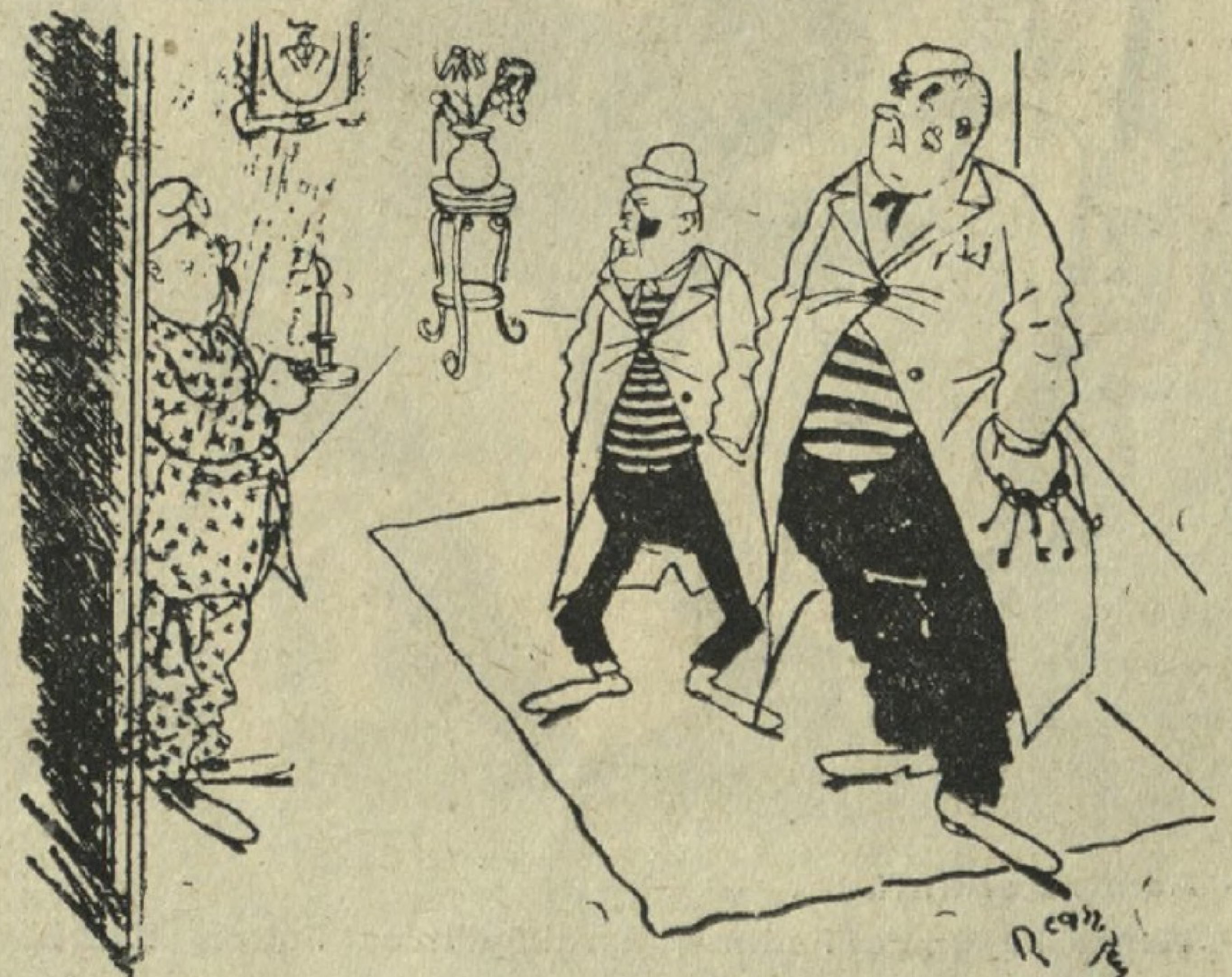
★

Nihayet koltuğumu yaptırdım. Dünyanın parasını aldılar. Yeğenimin mirasına tecavüz gibi oldu ama, zararı yok. Kerata bunu haketmişti. İşte, uzun zamandanberi ziyaret edemediğim yazıhanemin başındayım artık. Çekmecemde, vasiyetnamemi buldum. Epey evvel, bu zarfı bir kere daha açmış, içine: «Çelenk ve çiçek gönderilmemesi rica olunur» diye yazmıştım. Şimdi âdet böyle. Birkaç mektup yazıp, eşe dosta kısa bir müddet için de olsa, ölmediğimi bildirerek gönül ferahlığı vermek beni oyalıyacak. Ben hastayken Philibert bu yazıhaneye bir kere gelmişti. İşte kurutma kâğıdında, yazdıklarının izleri henüz duruyor. Acaba neler yumurtlamış? Mütecessis olmak ne çirkin şey. Ama, ihtiyarlık işte. Kurutma kâğıdını aynaya tutuyor ve şu kelimeleri okuyorum:

«Amcam Sylvestre-Jérôme Pedrieux'nün cenazesine sizi de davet ederim. Seksen yaşını çoktan geçmişti. Vefatı tabiî görülebilir. Ama ne de olsa...» Hay kerata hay. Davetlilerin listesi de öyle kabarık ki. Ölümüme bu kadar kimsenin sevineceğini, yahut ölümümle ilgileneceklerini sanmak ne gaflet!. Güldüm. Üzüldüm de. Öyle ya, Philibert, eşe dosta ne mahcup olmuştur şimdi. Zavallı Valentine'cik. Tevekkeli suratı iki karış olmamıştı son zamanlarda hep. Demek merasimin ne yolda yapılması gerektiği üzerinde anlaşamıyorlarmış. Bunda ihtilâfa düşecek ne vardı ki? Zenginler ön sıralarda, fakirler arka saflarda bulunurlar, olur biter...

Hoşuma da gitmedi değil, onlara küçük bir muziplik yapmış olmak. Anlasınlar ayıyı vurmadan postunu satmanın ne demek olduğunu. Ne sevimli şeyler ama. Dur şunlara bir mektup döşeneyim de bir ay için evlerine misafir geleceğimi yazayım. Bakayım ne haltedecekler...

Alphonse Groziére

— Korkmayın, karımın paraları nereye sakladığını bulursanız yarıyarıya paylaşırız!..

600174

SÜRÜNMEK

Ressam Çallı İbrahim, bir akşam aziz dostu Ahmet Refikle beraber, Dervişzade İbrahimin gazinosuna gitmişler.

İki arkadaş, bol bol, öyle yediler, öyle içtiler ve kendilerinden öyle geçtiler ki, nihayet, yere yuvarlanıp sızdılar...

Biraz sonra, gözlerini aralıyan Çallı, yanından geçen Dervişzadeye seslendi:

— Dervişzade, Dervişzade, şu hale bak: Memleketin ilim ve irfanı yerlerde sürünüyor!..

LİSAN

Otelci kapısına bir levha asmıştı:

(Otelimizde her lisan konuşulur!)

Bu levhayı okuyan bir seyyah, içeriye girdi sordu:

— Fransızca konuşur musunuz?

— Hayır!

— Almanca?

— Hayır!

— İngilizce?

— Hayır!

— E, hani her lisan konuşulurdu?.

— Siz konuşmakta serbestsiniz. Burada herkes istediği lisanı konuşabilir!.

— Hızırilyas'ta kazanç iyi idi Pembe...
— Haftada bir Hızırilyas olmalıydı ki!..

Eski Türk MİZAHINDAN

— Adın ne senin?..
— Kendi köyümde Fadime, Erenköyünde Fatma, Kadıköyünde Fatoş diye çağırırlardı..
— Bunlar hep köy isimleri... Bizim Şişlide, ismin Fati olacak, anladın mı?..

İSTEK

Yörükali plâjında.. tatlı su frenklerinden bir çift... Erkek kırk yaşlarında.. kadın yirmi... İkisi de mayolu... Kadında vücut, harika; Göğüs dimdik.. bacaklar, kalçalar, bel, özene bezene yaratılmış bir sanat eseri... Sandalda geziyorlar. Kayıkçı genç, dinç bir Rizeli... Küreklere asılırken gözleri süzülüyor, içi eriyor, yüreği eziliyor... Kadın bunun farkında gibi, en çapkın tavırlarla oynaşmakta... Kayıkçı, ara sıra gözlerini kapayıp, hayalinde onu kucaklıyor, yanaklarından, dudaklarından, ayaklarında öpüyor: Kimbilir bu buseler ne tatlı olacak!

Bir aralık, zavallı genç, o kadar kendinden geçti, o kadar coştu o kadar, iradesini kaybetti ki, dayanamayıp seslendi:

—Çelebu..

— Buyur...

— A ha bu kadın senin nendur?

— Karım...

Boynunu büktü ve yalvardı:

— Öp oni!..

— Balıkçılar için yirmi milyon liralık banka kurulacakmış!
— Merak etme; bizim oltaya yine çurçur düşer!..

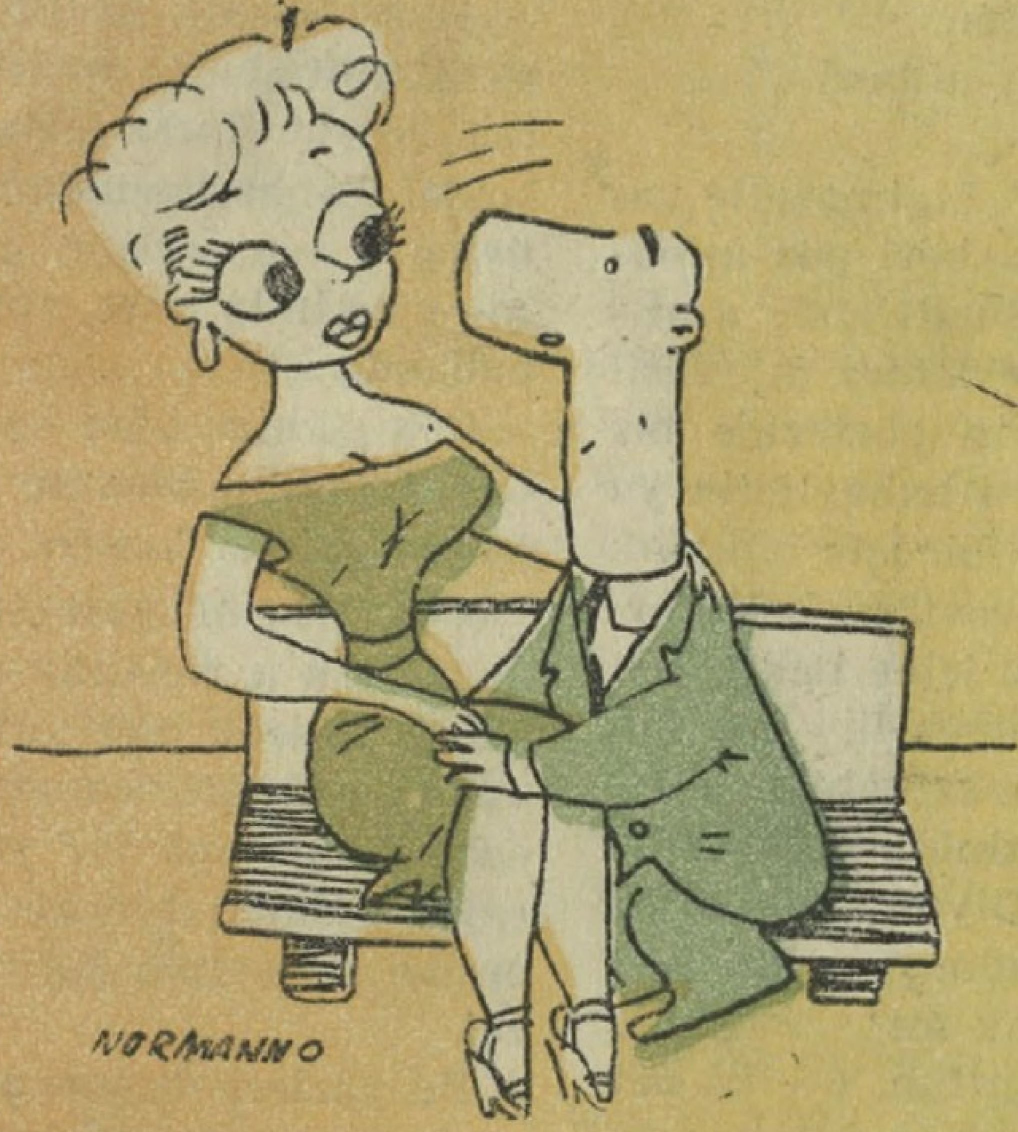

000075

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— İstediğin zaman iade etmek üzere, bana ödünç bir öpücük verir misin?..

— İl Travaso —

— Oooo... Doğrusu meyvalar enfesl..

— Le Rire —

— Niye bu kocakarıyla evlendi?

— Kaynanadan kurtulmak için!..

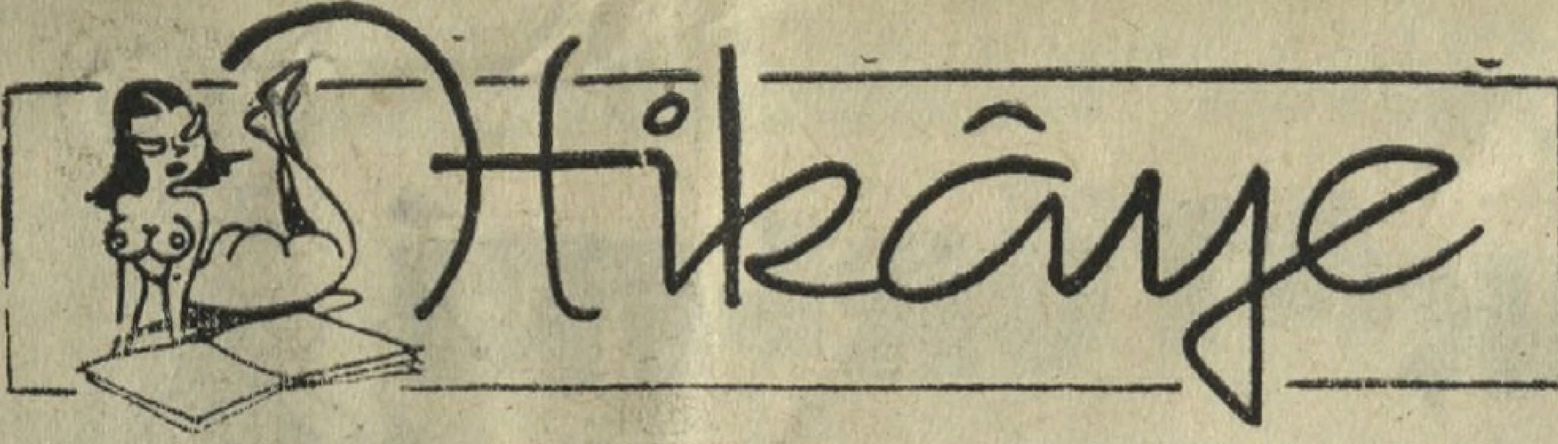
000076

— İci Paris —

— Nasıl, muayene ücreti yirmi lira mı?.. Yook, ben o kadar ucuza muayene ettirmem!..

— Collier's —

Gitti Gider

— Şunu görüyor musun?

— Hangisini.

— Hangisini olacak budala, şu kakavan İngiliz karısını gösterecek değilim ya. Parmaklığın yanında oturanı.

— O sarı saçlı âfeti mi soruyorsun?

— Evet.

— Budala sensin, öylesi için de «Görüyor musun» diye sorulur mu? Ona bakmıyayım da adım serseme mi çıksın?

— Dinle öyle ise... Dinle de bana acı, bana kin bağla, bana söv, say, beni parıl parıl kalayla, hattâ dilersen adımı serseme çıkar, yine hiddetini teskin edemezsen alnımı dahi karışlıyabilirsin.

— Ben o cihetlerin icabına bakarım. Sen anlatmıya başla!

— Bu yaz Adaya taşınmıştım. Hatırladın mı?

— Evet, Madamın pansiyonuna yan gelmiştin.

— Ceddine rahmet. Madam temiz, pak, iyi kalbli bir kadındı. Elinden iş gelirdi. Bir fasulya plâkisi yapardı ki, parmaklarını da beraber yerdin.

—Malûm.

— Pansiyonu bizim Cevatla beraber tutmuştuk. Orta katta yan yana iki oda vardı. Denize bakan odalar. Hatırladın mı?

— Evet. Birer aylık kira borcu takıp yürümüştünüz. Hiç unutur muyum!

— Sahi, öyle bir hesap kalmıştı galiba. Sen de nekadar lüzumsuz tafsilât varsa aklında tutarsın.

— Zekâ meselesi.

— Bilâkis aptallık. Neyse, madamla aramız dehşetli iyi idi. Cevat çok titiz olduğu için bana kanı kaynamıştı. Ben Cevadın hırçınlıklarına fren oluyordum. O işi azıtınca madamın önüne geçiyor. Pansiyoncuyu müdafaa ediyordum.

Sıcak bir gündü. Sabahleyin erkenden balığa çıktım. Uzaktan vapuru görünce küreklere yapışarak iskeleyi tuttum. Sabah postası ekseriya Adamıza güzel ziyaretçiler getiriyordu. İçlerinden bir eski âşina çıkması ihtimâli vardı. Pansiyona bitişik evdeki yahudi matmazele Ayayorgide dil dökmekten bıkmış, usanmıştım.

Yolcular birer birer çıktılar. Seyredip dururken aralarında kimi görsem beğenirsin.

— Kimi gördün.

— Şu sarışın dilberi.

— Aşkolsun.

— Değil mi? Matmazelle zaten Beyoğlundanberi göz âşinalığımız vardı. Şimdi epey uzakta da pek farkedemezsin. Yeşil gözlerini adamın gözlerine bir diksin, erimeyen babayiğitin ya aklı yok, ya kalbi. İşte o adamı eriten, pestile çeviren bakışlarla gözlerimin tâ içine baktı. Hattâ hafifçe gülümsedi. Sandalı teslim eder etmez sahile atladım. Peşine takıldım. Bakalım ne yapacak? Diyordum, günü birliğine mi gelmiş, yoksa birkaç gün kalacak mı?

O gitti ben gittim, o gitti ben gittim. Döne dolaşa bizim pansiyonun kapısına dayanmaz mı?

— Yalan söylüyorsun.

— Allah çarpsın ki, hilâfım yok! Madamla sarmaş dolaş olurlarken ben de içeri daldım. Selâmı yapıştırdım. Bizim madam canımın çelik gözlü canını hemen bana takdim etti. Uzaktan bir akrabalıkları falan olacak. Kuzinim mi, dedi, süt kızım mı dedi, geçmiş gün unutmuşum. Lâf arasında sade bir gece kalacağını öğrenince iki ayağım bir pabuca girdi. Cevat olacak münasebetsize çaktırmadan bu işi temizlemezsem, vaziyet tehlikeli bir durum alacaktı. Oğlanın ne mendebur, ne patavatsız olduğunu bilirsin.

— Sade onu değil, senin pısırıklığını, hattâ kadınların biraz hoyrat, biraz patavatsız erkeklerden hoşlandıklarını da bilirim.

— Aklınla yaşa ama, pısırık babandır.

Çok şükür öğle yemeğinde Cevat yoktu. Madam yemekten sonra beni bir kenara çekti.

— Evlâdım Ahmetçiğim, dedi malûm a, yerimiz dar. Misafiri yatıracak oda yok. Ben senin namusundan eminim. Senin odadaki divana bir yatak sereceğim. Zaten bir gece kalacak orada yatıversin bizim matmazel.

Bu sözleri duyunca az daha madamın boynuna sarılacaktım. Kendimi zaptederek:

— Olur, hayhay, baş üstüne, tabii.

Diyebilmişim. Misafirle göz göze geldik. Yumuşak yumuşak bakıyor. Bir gülümsemesi var ki, tarif kabul etmez.

Nakleden :

Hamdi VAROĞLU

Dönmiyen YOLCU

Tefrika No.9

Artık, acı bir hakikat olarak anladığı, kabul ettiği bir şey vardı. Ruhiyi kaybetmemek, muhafaza etmek, elinden kaçırmamak için, kaprisinden haşin muameleye kadar her şeye göz yummağa karar vermişti. Randevulara erken gelmesi, genç adamın sert, haşarı ruhu karşısında, bir emir kulu hüviyetine bürünmeyi, kendi de farkına varmadan kabul etmiş olmasının tezahürlerinden biriydi.

Her zaman masalarına bakan garson artık Selmayı tanıyordu. Elindeki peşkirle mermer masayı sildi:

— Buyurun hanımefendi, dedi, emriniz?

— Bilmem, düşüneceğim.

— Dışarıda hava soğuk. Bir konyak emreder misiniz?

— Peki, bir konyak içeyim.

Garson, siparişi yerine getirmeğe gitti. Biraz sonra, konyak kadehini getirip masanın üstüne bırakırken, teklifsizce bir tebessümle:

— Bugün yine erkencisiniz, dedi. Ruhu bey de, her zamanki gibi geç kaldı...

Selma, başını sallamakla iktifa etti, cevap vermedi.

Konyak kadehine henüz el sürmüştü ki, Ruhi gözüktü.

— Niçin buraya oturdun?

Bu sual, Selmanın yüreğine eza verdi. Çünkü, dışarıda buluşup ayrılacakları günler, barın parmaklıklı yukarı kattaki masalardan birini işgal ederlerdi. Orası daha tenha olduğu için, rahat konuşabiliyorlardı. Barda buluşup Ruhinin apartımanına gitmek kararı verdikleri zaman da, aşağıda beş on dakika oturup birlikte çıkarlardı. O gün Selma, önceden karar verilmiş olmamasına rağmen, Ruhiyi apartımana gitmeğe zorlamak niyetindeydi.

— Apartımana gideriz diye düşündüm de...

— Apartımana mı? Hayır, güzelim, bugün apartıman faslı yok.

— Neden?

— Öyle çok işim var ki, tasavvur edemezsin. Bu zaman da, işlerin ne hal aldığının farkında olmadığın belli. Bir biçimine gelirse izah ederim, anlarsın. Koço, bana bir viski!

Yukarısı boş değildi. Masalardan birinde, siyah gözlüklü, ak sakallı bir ihtiyar oturuyordu. Ruhi ile Selma, dip tarafta, her zaman oturdukları masanın başında yer aldıkları sırada, ihtiyar müşteri, bir gazete bulmacasını çözmekle meşguldü. Başını gazeteye eğmiş, bütün dikkatini bu işe vermiş görünüyordu.

Selmanın Ruhiye dikilen gözlerinde korkuya, dehşete benzer bir ifade vardı. Bunun sebebi, genç adamın pek tabii gözüken haliydi. Ruhinin çenesinde hafif bir titreme vardı. Güçlükle nefes alıyordu. Bir kaç defa, parmağını yakasından içeri sokmuş, nefes darlığını gidermek ister gibi, sanki boğulmamak için, yakasını genişletmeğe çalışmıştı.

Selma, gitgide daha telâşlanıyordu. Genç adamın kolunu tuttu:

— Ruhi, dedi, ne var? Ne oluyorsun? Söyle bana... Rica ederim...

Ruhi başını salladı:

— Hiç bir şeyim yok! Ne olacak ki!

— Hayır, ben anlıyorum, sende bir şey var. Söyle diyorum... Allah aşkına söyle... Burada söylemek istemiyorsan, eve gidelim...

000077

— Onları geç, akşamı nasıl ettin, neler çektin? Üzüldüğün tarafları anlat, kıskanmıya başlıyorum.

— Hiç kıskanma, inşallah başına gelir. Yemekten sonra evde durabilir miyim. Koştum, Cevadı buldum. Eve uğramasın diye neler yapmadım, nelere katlanmadım. Oğlanın tavla iptilâsı malûm. Tam on bir parti tavla oynadık. Mahsustan yenildim. İçkili lokantada bir akşam yemeği kaybetmiş oldum. Sular kararırken lokantaya daldık. Rakıları ısmarladım. Cevat yorgun düşsün, eve gidince benim odaya dalıp gevezelik etmiye kalkmasın. Hattâ kısmetimin mevcudiyetinden dahi haberdar olmasın diye bütün rakıyı ona içirdim. İnsafsız herif istakozdan başlıyarak en pahalı yemekler ısmarladı. Ağzımı açıp bir lâf söylemedim. Kızar da evin yolunu tutar diye ödüm kopuyordu.

Saat on buçuğa kadar oturduk. Kalktığımız zaman Cevat iyiden iyiye yalpalıyordu. Koluna girdim. Eve götürdüm. O-da kapısına gelince yalancıktan esniyerek:

— Haydi Allah rahatlık versin, kardeşim!

Dedim, ayrıldık.

Odama girince divana baktım, çok şükür yatıyor. Yaklaştım. Hay Allah kahretsin. Çıldıracağım. Divanda yatan kim biliyor musun?

— Kim?

— Bizim İsmet Hüsnü.

— Ne arıyormuş orada.

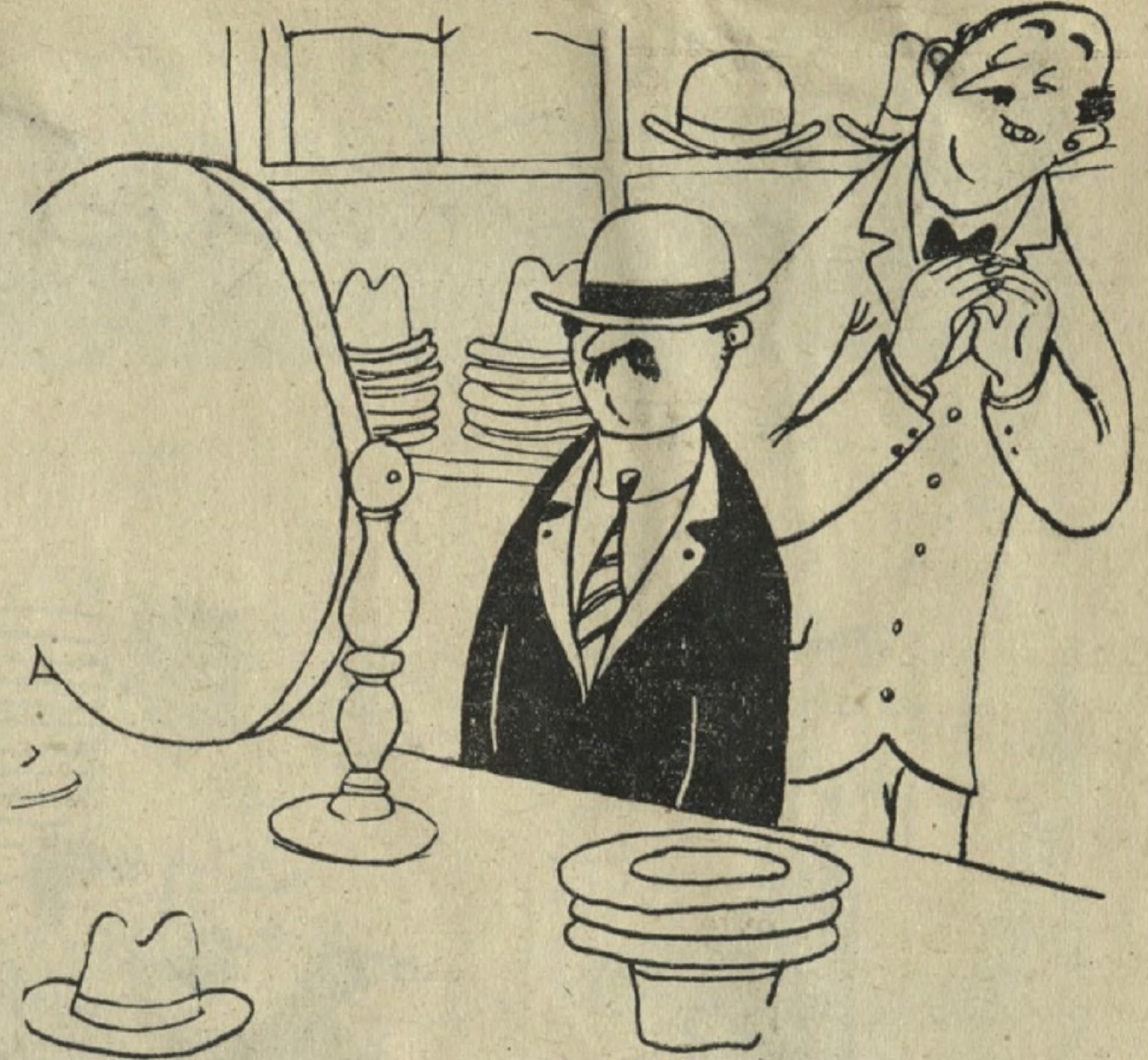
— Mel'unun ne aradığını bilir miyim? Boş bulunup bir iki gece davet etmiştim. O gün de aklına esmiş. Son vapura atlamış. Pansiyona düşmüş. Madam kendisini tanıdığı için içeri almakta hiç bir mahzur görmemiş. Bir müddet bizi beklemişler. Gelmediğimizi görünce divana yatağı sermişler. Hınzır herifi yatırmışlar.

— Ya senin âfet ne olmuş.

— Ne olacak? Onu da Cevadın odasına misafir etmişler.

— Etme.

— Edeceğim. Sabaha kadar fingirdeştiler. Bizim salağın sar hoşluğu bihikmeti 'hüda açılıvermez mi? İncecik duvara kulağımı dayadım. Neler de neler atmıyor. Öylesine cerbezeli konuşuyor ki, kızcağızı gülmeden kırıp geçiriyor.

— Aman ne yakıştı, ne yakıştı... Yazık ki görmüyorsunuz!..

— Sonra!

— Elinin körü, anlıyamadın mı? Fırsat bir kere kaçmıştı. O zamandanberi de gitti gider dahi gider.

— Sen sağ ol birader. Artık bana müsaade.

— Nereye gidiyorsun birdenbire?

— Cevada gidiyorum, hikâyenin mâbadini dinlemiye... Yüreğin dayanırsa sen de gel...

— Şeytan —

Ruhinin bakışlarında, şimdi istihza ile karışık, hain bir ifade belirmişti.

Önündeki kadehi bir dikişte boşalttı, omuz silkti.

— İşte ben de bundan korkuyorum zaten, dedi. Ufacık bir zaâf gösterdin miydi, derhal fırsattan istifadeye kalkışılacak... Vaktim yok, dedim ya sana... Başımda bir sürü gaile var... Ama sana göre hava hoş, tabiî! İnsanın, sabahtan akşama kadar tırnaklarını cilâlamaktan başka işi olmayınca...

— İnsafsızlık ediyorsun, Ruhi... Bu târizleri şimdi bırak da, ne olur, bir saatcik olsun başbaşa kalalım... Bir saatcik, fazla değil. Derdini bano söyle... Haydi canım, inat etme, yalvarırım sana!..

Bu sözler, Selmanın söylememeğe, ağzından kaçırmamağa her seferinde karar verdiği, azmettiği sözlerdi. Bu türlü yalvarışlar, kendisini küçük düşürdükten başka, Ruhiyi büsbütün nâdan, aksi bir adam haline getiriyor, onun ruhundaki acayip mekanizmayı âdeta tersine işletiyordu. Fakat, şimdi olduğu gibi, kendini onun yanında, vücudunu saran kollarının temasını duymak ihtiyaciyle kıvranarak tâ yanıbaşında hissettiği zamanlar bu azmi yok oluveriyor, kendini tutamıyor, yalvarıyordu.

Ruhiye yaklaşmağa, ona sımsıkı sokulmağa, göğsüne yaslanmağa yeltendi. Fakat birden geriye doğru çekildi. Bağırmamak için kendini zor tutmuştu. Ruhi, onu bileklerinden yakalamış, şiddetle itmişti.

— Ruhi! Utanmıyor musun? Ne yapıyorsun?

— Asıl sen utan! Şu andaki halini görmüyorsun, bir de bana utanmak tavsiye ediyorsun... Ben peşime düşenlerden kurtulmağa uğraşıyorum...

— Peşine düşenler mi? Kim bunlar? Söyle, Ruhi, kim?.

— Kim, öyle mi? Kim olduğunu bilmek için evvelâ, söylediklerimi anlıyacak halde olman lâzım. Senin fingirtiden başka bir şey düşündüğün yok, kızım. En aşağılık sokak şırfıntıları bile senden daha ciddi olur.

Elleri, hâlâ Selmanın bileklerini sımsıkı tutuyordu. Genç kadın, Ruhinin, bu son cümleyi söylerken biraz daha arttırdığı tazyik altında inledi.

Bu çirkin sözler, hemen hemen kısık sesle konuşulmuştu. Fakat bu iniltinin başkaları tarafından duyulması ihtimali vardı. Bu ihtimal, Ruhiyi büsbütün kudurttu.

— Şimdi de şirretlik etmek mi istiyorsun? Ne güzel şey! Arzunu yerine getirip eve gitmedim diye, değil mi?.. Bilmiş ol, kızım...

Ruhi, sözünü bitiremedi. Masayı bir itişte uzağa sürmüş, yerinden fırlamıştı. Göz açıp kapayacak kadar kısa zaman, kendini sakallı ihtiyarın karşısında buldu.

Selma, onu eteğinden tutmak istemiş:

— Ruhi! Ne yapıyorsun, ayıptır, rezalet mi çıkaracaksın?

Diye müdahaleye yeltenmiş, fakat dinletememişti. Ruhi, elinin tersiyle onun elini itti:

— Sen karışma! Rahat bırak beni!

Şimdi Ruhi, yumruklarını ihtiyar adamın masasına doyamış, onun karşısında, ayakta duruyordu. Selma ile yaptıkları münakaşanın en hararetli noktasında, ihtiyarın, müdahale etmek istercesine davrandığını, yerinde doğrulduğunu görür gibi olmuştu. İşte o anda, öfkesinden kudurmuş, adamın üstüne saldırmıştı.

İhtiyar zat bir kelime söylemedi. Fakat o da ayağa kalktı, yumruklarını o da masaya dayadı.

Bir an birbirlerini süzdüler. Sonra, Ruhi kaba kaba güldü.

— Hakkı var, dedi, rezalete lüzum yok! Sen de yaşına dua et, moruk. Bir daha sefere, benim bu hanımla konuştuğum lâkırdılara kulak kabarttığını görürsem, kulak tozunu patlatırım, haberin olsun! Ben hafiyelerden hoşlanmam, anladın mı?

Dönüp Selmanın yanına gelmişti. Korkudan donup kalan genç kadına:

— Haydi gidelim, dedi, burada başka işimiz kalmadı. Yürü bakalım. Aşağı inmeden evvel, moruğa gülümse, teşekkür et, bedava avukatlığını yapmak istiyor.

Onlar gittikten sonra, garson Koço, yaşlı zatın yanına seğirtmişti.

(Devamı var)

000078

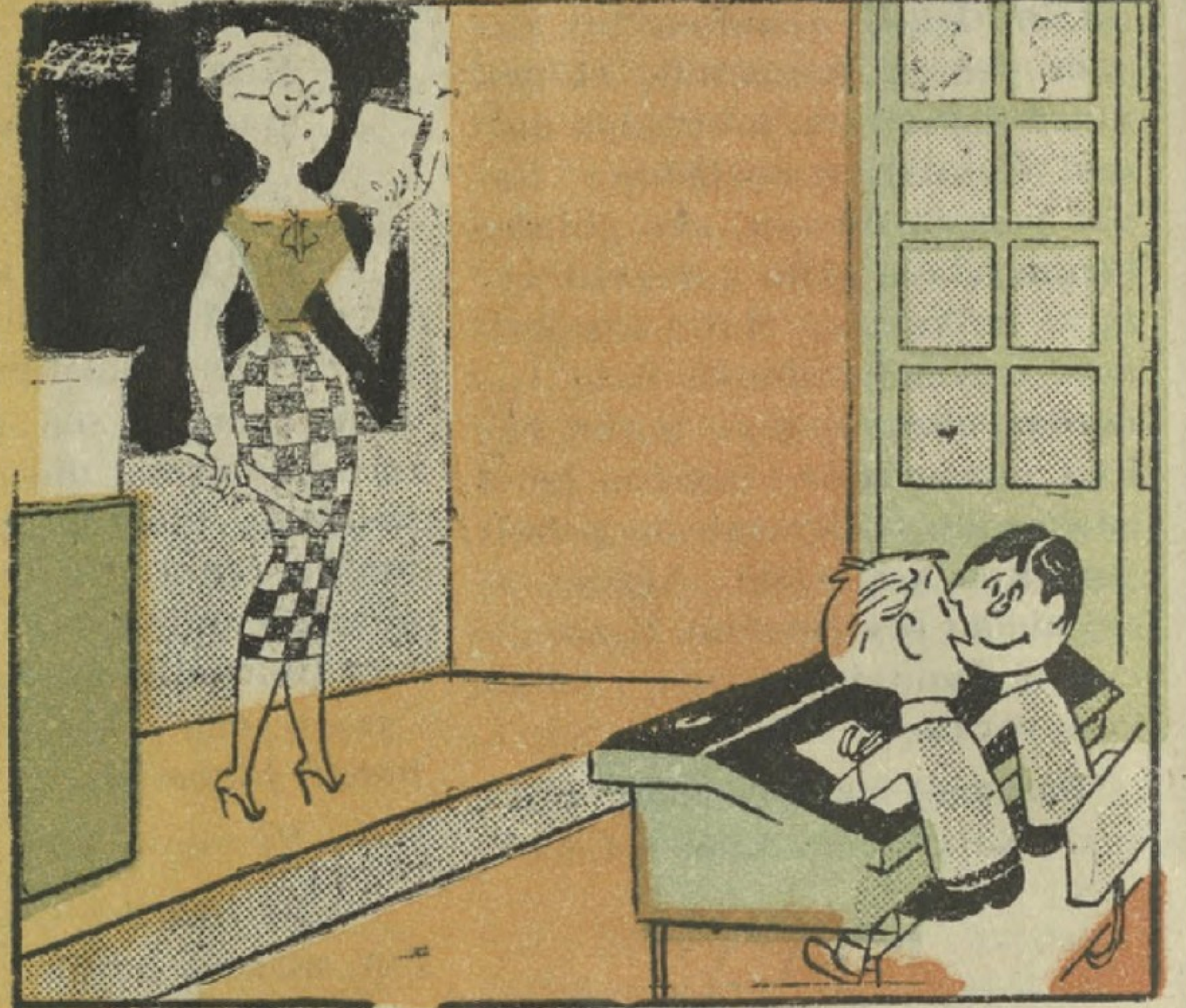
Dünya Karikatürleri

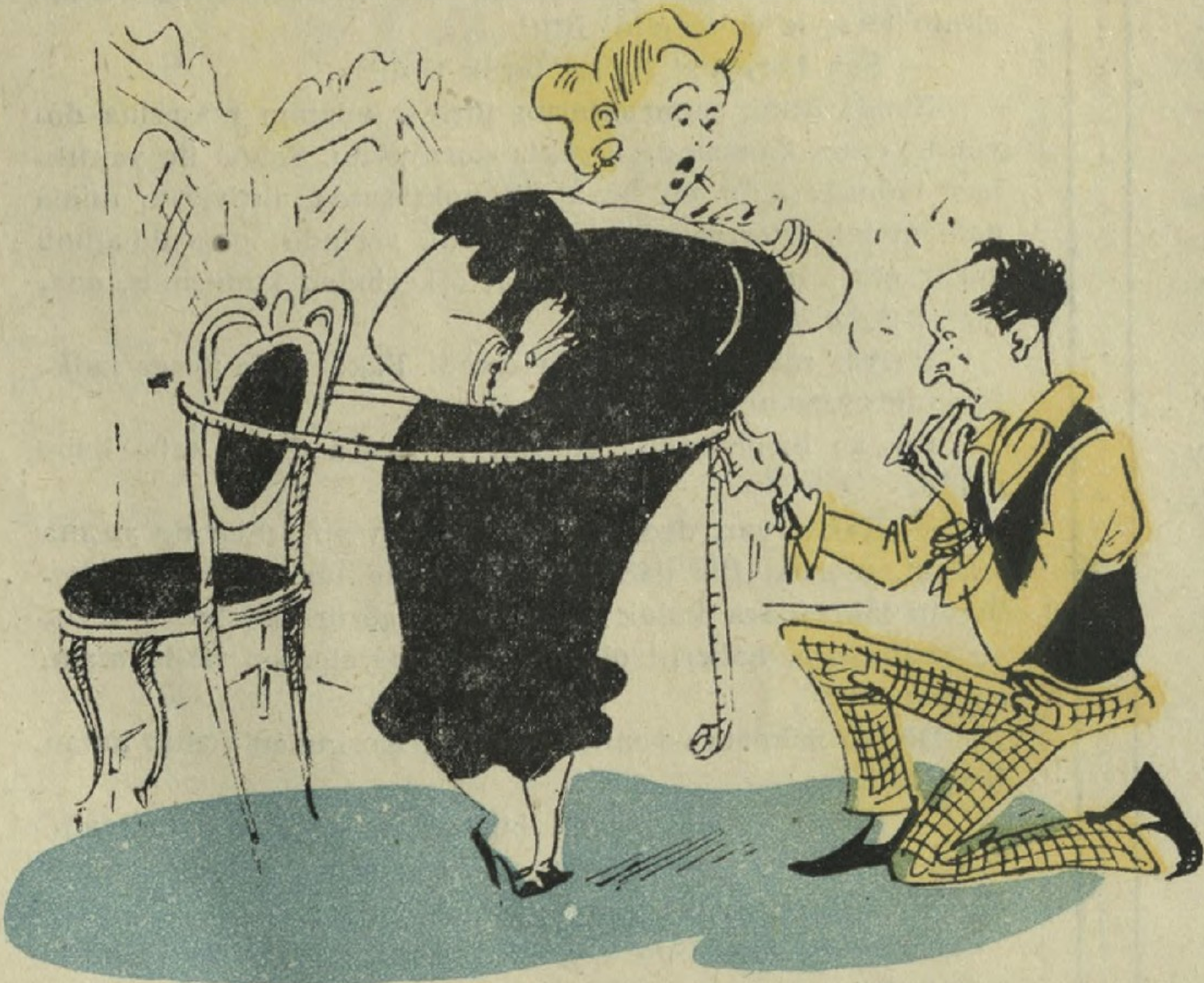
Daktilo — Fakat siz bana «istediğin yere otur» demediniz mi?.

— İl Travaso —

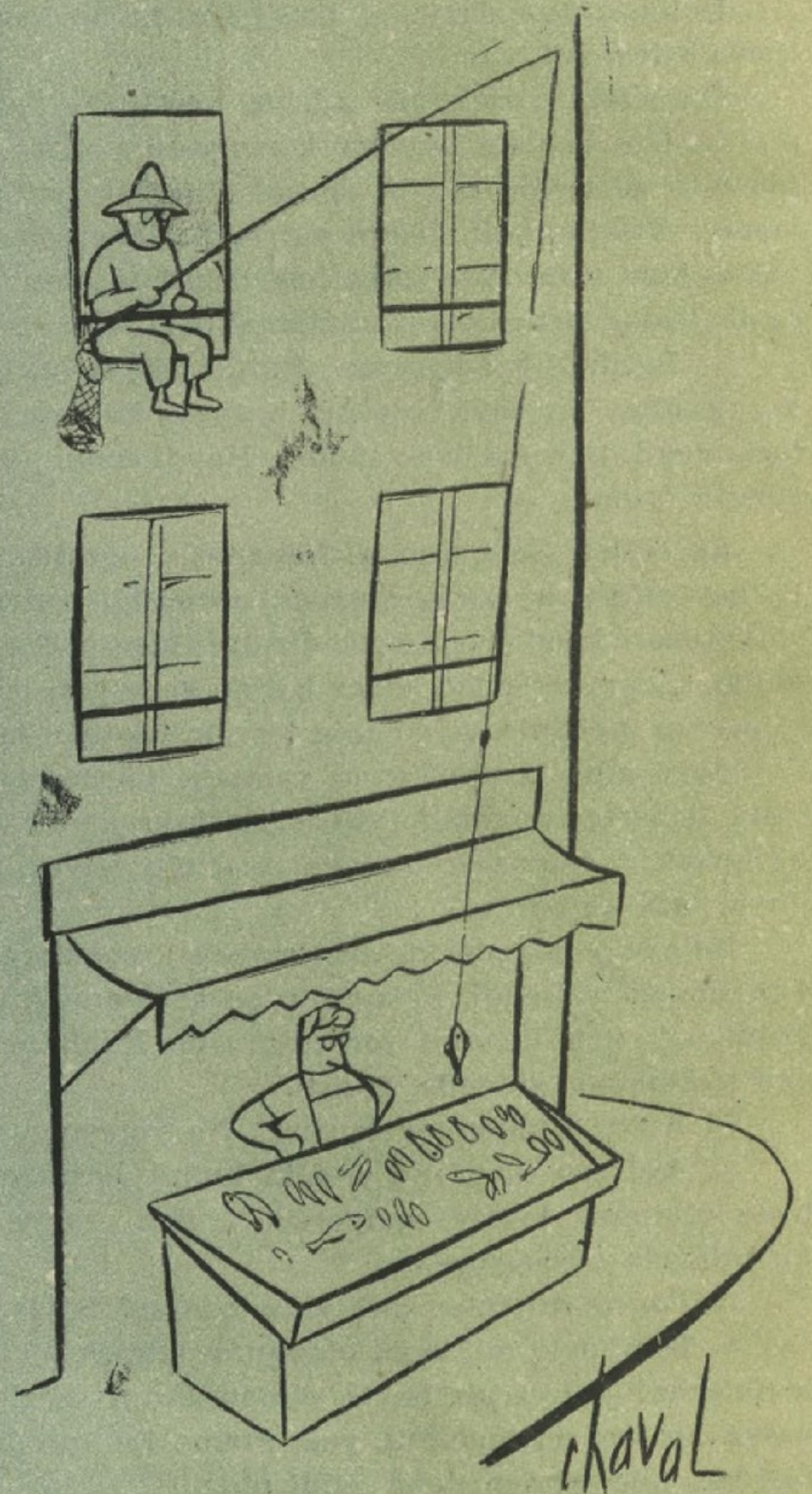
— Hocamız çok ciddi...
— Sen onu plâjda gözlüksüz görmelisin!..

— France Dimanche —

Terzi — İki metre on yedi santim!..

— İl Travaso —

YAZISIZ!..

— Le Rire —

000079

AZ FAKAT
ÖZ YİYİNİZ

ARI
Petit Beurre
EXTRA-EXTRA

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI
BİSKÜİLERİ

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

BAYANLARIN
MUAYYEN
ZAMANLARDAKİ
SANCILARINA
KARŞI

BAŞ ve DİŞ
NEZLE
GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ
GRİPİN

KİNİNLİ
GRİPİN
faydalıdır
BÜTÜN AĞRILARA
KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

AKBABA
Cilt 3 Çıktı
Fiatı: 15 Lira
Üçüncü cilt kapakları 300 kuruş

Bulmaca ÇÖZÜLDÜ!..

RAHAT
BİR
YUVAYI
SİZE
TÜRKİYE
İŞ
BANKASI
VERİR

1953 yılının son iki çekilişi
2 Kasımda — 5 BAHÇELİ EV
30 Aralıkta — 6 BAHÇELİ EV
Çeşitli Para İkramiyeleri
En az 150 lira bakiyeli küçük câri hesap sahipleri çekilişlere iştirak hakkını haizdir.
000080 TÜRKİYE İŞ BANKASI

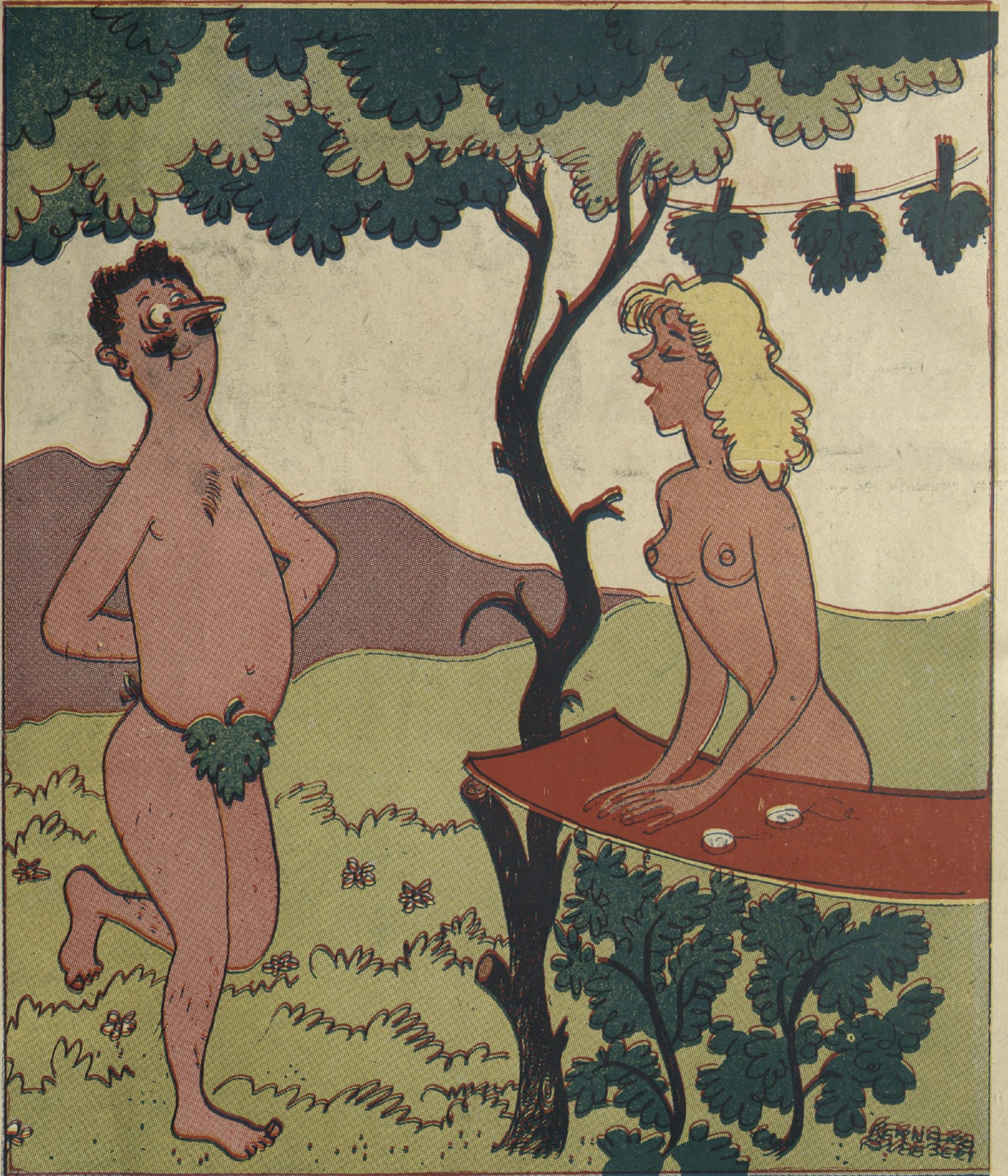
NAKLİYAT
SİGORTALARI
EMİRLERİNİZİ
BEKLERLERKEN.

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı,, diye üzülüp, kendinizi, CANLI BİR İSTİFHAM haline sokmayın

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

ÇIPLAKLAR KAMPINDA:
— Vestiyer!

YAHUDİ ŞAKALARI: Renkli İlâvemizi, Satıcılardan Lûtfen İsteyiniz.